PUZZLE

Říjen 2009 • Školní časopis pro II. stupeň ZŠ • Vydávají žáci Základní školy v Třešti

ČASOPIS
Vítěz soutěže školních časopisů z Vysočiny 2009
VYSOČINY

Investiční akce ve škole pokračují

Další školní rok je u konce...

Letošní absolventi výtvarného oboru Základní umělecké školy v Třešti

Čauky! Víš, že letos „absolvujeme"?

Již od raného dětství navštěvujeme výtvarný obor ZUŠ Třešť a pod vedením paní učitelky Eriky Schoulové každý pátek rozvíjíme své výtvarné schopnosti. Za těch několik let jsme se zúčastnili spousty výtvarných soutěží a dosáhli jsme tak několika významných vítězství. V krátkosti jmenujme třeba soutěž Stroje a strojky, ve které jsme svá díla situovali do prostředí Titanicu, nebo například naši účast v soutěži, ve které bylo cílem vytvořit co nejdelšího hada slepeného z krabiček od čajů Jemča. Dále jmenujme soutěž, která byla uskutečněna v rámci Hornorakouské zemské výstavy, která probíhá mimo jiné i v Telči. Vyhodnocení jsme se zúčastnili 27. dubna 2009 v rakouském Hornu. Naše ZUŠka se v konkurenci několika desítek projektů neztratila – obsadila ve své kategorii přední příčky. Ale pojďme konečně k letošním absolventům. Budou to tito žáci: Jiří Mezera, Petr Kroupa, Lukáš Soutor, Pavel Krejčí, Leoš Tejkl, Tereza Šprinclová, Josef Kadlec, Anna Boryscuyk a Tereza Šplínarová. Pokud se nyní ptáte, co ten, či onen žák dělá, moc vás nepotěšíme. Je to tajné! Ale nastíníme, že to bude velkolepé. Nevěříte? Pak se přijďte podívat na naši vernisáž, která proběhne 23. června v kulturním domě v Třešti od 17:00 hodin. K našim obrazům zatancují dívky z tanečního oboru ZUŠ Třešť. Věřte, že nuda nebude! Tak co, přijdete?

Stroje a strojky. *Zleva: Pražský, Tejkl, Mezera, Fišar, Kroupa, Pokorný, Kučerová a Hofbauer.* Foto: Schoulová

Petr Kroupa (9.A)

Tablo letošních absolventů. *Na fotografii (zleva): T. Šplínarová, A. Boryscuyk, J. Mezera, P. Krejčí, L. Soutor, P. Kroupa, J. Kadlec, L. Tejkl a T. Šprinclová.*

Úvodní slovo

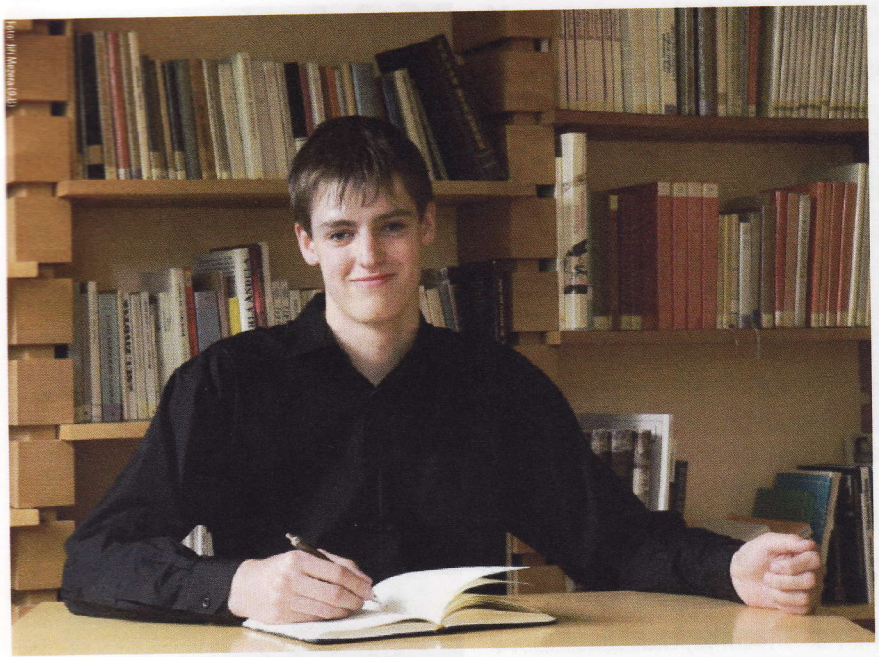

Čau kluci, ahoj holky!

Věřte, že je mi obrovským potěšením, setkávat se každý měsíc s vámi, našimi čtenáři, nad stránkami časopisu Puzzle. Pravdou sice je, že od posledního vydání „Puzzlíků" uplynulo trochu více času, nežli jen třicet dní, protože se nám redakční rada rozjela po školních výletech, ale potěšit vás můžeme alespoň tím, že je toto číslo doslova vymazlené… Při finálních úpravách před tiskem, jež vrcholily před třemi dny, jsem nedokázal odolat a začetl jsem se do poutavých článků, reportáží a anket, které vytvářeli nejenom naši redaktoři, ale i vy, naši externisté. Tímto bych vám velmi rád poděkoval. V krátkosti bych doporučil tradiční rubriku Profil sportovce, tentokrát o Honzovi Vrátilovi ze 8.A, či Pitvu školním řádem a nebo třeba můj článek s názvem „Směrem Kocourkov".

To, co vás zřejmě moc nerozveselí, je fakt, že toto číslo je zároveň posledním číslem, na kterém jsem spolupracoval já, jakožto grafik a šéfredaktor a můj kolega fotograf – Jiří Mezera.

A tak mi závěrem nezbývá nic jiného, než na tomto místě poděkovat nejenom za mě, ale i za Jirku, časopisu Puzzle za tu obrovitou kupu zkušeností, poznatků a legrace, kterou jsme s jeho redakční radou a časopisem samým zažili a popřát hodně úspěchů, šikovných redaktorů a nápaditých grafiků do dalších let. DĚKUJEME!

Petr Kroupa (9.A)

Obsah

Titulní strana
Hlavní budova ZŠ v Třešti (foto: Mezera)

Úvodní slovo 1

Obsah 2

Na Špičáku to vypadá jako po vichřici 3

Odcházím, a tak hodnotím 3

Rozhovor s kluky od REJOICE ..... 4 - 5

Krátké ohlédnutí 5

Na letňák půjdeme skutečně zadarmo! .. 5

Školní řád - co je v něm zajímavého, aneb školní satira 6

Kuře z vařeného vajíčka 6

Prestižní automobilka Lamborghini 7

Směrem na Kocourkov 8

Prvňáci byli pasováni do řádu čtenářství 8

Jinýma očima: Mgr. Pavel Vávra 9

Po trávníku u školy se nechodí! 9

Odcházím, a tak hodnotím 10

Desítková angličtina 10

Sebepoškozování - nová móda, nebo závažný problém? 11

Egyptologie - historický vědní obor 12

Nuda o prázdninách? Ani nápad! 12

Lidské tělo nás neustále překvapuje 13

Ztracení američtí vojáci v Koreji 14

Růženské jaro 14

Podivné velikonoční vajíčko 14

Projekt Echelon: Kradou nám soukromí? 15

Další školní rok je u konce 15

Investiční akce školy pokračují 16

Exkurze do libereckého IQ parku 16

Hrstka vtipů 16

Za kulturou a poznáním do Berlína 17

Filmový klub: Nekecej a pádluj 17

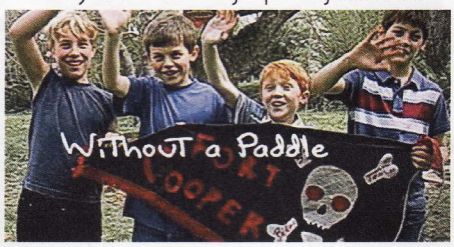

Představujeme vám tři tak trochu větší rybičky 18

Školní časopis Puzzle je v kraji nejlepší 18

V osmičkách řádil Nezval 19

Noc s Andersenem 19

Ufo navštívilo naši pětitisícovou Třešť 19

Profil sportovce: Honza Vrátil ze 7.B 20

TAKTIK - matematická soutěž 20

Modern Talking 20

PUZZLE

Uzávěrka příštího čísla je **20. srpna 2009**.

Školní časopis *Puzzle* určený pro II. stupeň ZŠ, vydávají každý měsíc žáci Základní školy v Třešti ve spolupráci s paní učitelkou Ivonou Přechovou. Adresa: Josefa Hory 1050, 589 01 Třešť. Telefon: 56 72 24 266 (kancelář školy).

Redakční rada: P. Kroupa, M. Hamerník, J. Mezera, L. Soutor, A. Kouba, T. Nešpor, R. Pražský, V. Bakaj, P. Šalanda, L. Zelinková, P. Janíčková, L. Havlíčková a paní učitelka Ivona Přechová.

Kontakt na redakci: e-mail: infocentrum@zs-trest.cz

Stanovisko redakce se nemusí žádným způsobem ztotožňovat s obsahem zveřejněných příspěvků!

Za obsahovou správnost a původnost příspěvků redakce nikterak nezodpovídá.

Grafické zpracování a tisk Petr Kroupa, náklad 50 kusů.

Žádná část tohoto díla nesmí být šířena bez písemného souhlasu redakční rady! Nevyžádané rukopisy nevracíme. U příspěvků, které budou dodány až po uzávěrce, nezaručujeme jejich otištění.

Vydavatelé si vyhrazují právo publikované materiály zveřejnit také na internetových stránkách třešťské Základní školy (www.zs-trest.cz).

Na Špičáku to vypadá jako po vichřici...

Dalo by se říci, že název článku velmi přesně vystihuje jeho obsah. Proto zcela jistě neotáčejte na další stránku, a pojďte se s námi projít mezi hromadami dřeva...

Pokud se nezabýváte pěší turistikou potažmo cykloturistikou či mountainbikingem, nebo třeba neběháte, zcela jistě nevíte o tom, co se na „krpálu" nedaleko naší malebné pětitisícové Třeště děje... V řadách redakce se naštěstí nějací ti zapřisáhlí sportovci našli, a ne náhodou vyrazili obhlédnout situaci, která v těchto dnech panuje u vrcholu zvaného Špičák, co by kamenem dohodil od stejnojmenné chráněné přírodní rezervace. Vzdálenost je dle mapy (mapy.cz) zhruba 900 metrů vzdušnou čarou.

Ptáte se, na co zajímavého jsme tedy přišli? Odhalili jsme, že na výše zmíněném místě probíhá ve velkém, nutno podotknout legální, těžba smrkového dřeva. Podle našich odhadů mohlo do uzávěrky tohoto čísla Puzzlíků padnout až na 1800 vzrostlých stromů. Část z "hromádek" dřeva najdete na fotografii. Jen pro zajímavost, ta největší, kterou jsme nesměli fotit, měřila na výšku přes 7 metrů, byla dlouhá více jak 28 metrů a široká 4 metry.

Proč musí stromy k zemi? Odpověď na tuto otázku jsme našli u jednoho ze šesti pilně pracujících lesníků, který namísto rozhovoru pouze zabručel něco jako: *„No co tak blbě vejráte, to ste ještě nikdy neviděli pár pokácenejch stromů? Mají kůrovce, tak musej dólu!"* Pravda, spokojeni jsme s jeho odpovědí sice nebyli, ale odpověď jsme našli... *„Stejně je ale podivuhodné, že tak malé stvoření, jako je larva kůrovce, může napáchat takové škody."* pomyslel si nahlas kolega Jirka. Fígl je ovšem v tom, že kůrovec spořádá většinu lýka, nacházejícího se těsně pod kůrou, a stromem tak nemohou proudit životně důležité látky a začne usychat. Podle zpravodajského serveru novinky.cz může kůrovec během letošního abnormálně teplého roku stihnout tři, dokonce i možná čtyři generace. Což může mít, například na Šumavě, doslova a do písmene fatální následky vedoucí až ke zničení 2/3 (66,6%) porostu.

A proto je dobře, že je náš Špičák chráněn nejen několika desítkami „kůrolapačů" (kůrolapač je věc, do které kůrovec vleze, ale nedostane se ven a zahyne) ale právě také odklízením nakažených a potencionálně nebezpečných stromů...

Petr Kroupa (9.A), Jiří Mezera (9.B)

Hromada dřeva na Špičáku. *Fotit největší hromady jsme nesměli, ale na tuto se zákaz nevztahoval.*

Hodnotím základní školu...

Ohlédnutí se za docházkou na základní škole očima jednoho z více jak šedesáti deváťáků. Tak co, máte chvilku čas a chuť začíst se do této úvahy?

Hodnotit školní docházku... To je otázka, na kterou existuje snad milión odpovědí, sto tisíc možností a také nespočet pohledů. Já bych se vám ale rád pokusil sdělit ten můj. Pohled žáka, který je na škole, stejně jako jeho ročník, nejstarší (tedy služebně, služebně nejstarší).

Samozřejmě jako názory všech okolo se i ty mé s postupem let strávených „na základce" měnily. Nedá se říci, jestli k lepšímu, nebo k horšímu, zkrátka se měnily!

Snad už od první třídy jsem slýchával tu známou a neoblíbenou frázi: Uč se, budeš to potom potřebovat. Jenomže se z toho vždy vyklubalo ono známé, že jsem se musel učit jenom proto, abych se naučil něco, kvůli čemu jsem se musel učit ještě něco dalšího a složitějšího...

Naštěstí, jak jsem poznal na druhém stupni, není škola jen o učení, a zase učení, ale také o mnohem příjemnějších činnostech (alespoň pro žáky), jako třeba o tzv. cílené psychické provokaci kantora, přestávkových bojích s mokrou a smradlavou houbou a nebo o namydlené tabuli... Jak jsme záhy zjistili, je to skutečně veliká zábava, ale zábava, která je vykoupena krutými, neúprosnými a především zákeřnými testy našich obětí z řad učitelského sboru.

Základní škola je dle mého názoru skutečně tím potřebným základem do dalšího života a bez ní by to jisto jistě nešlo. Co říci na závěr? Snad jen to, že děkuji všem pánům učitelům a paním učitelkám, kteří mě po těch devět dlouhých let, přiznávám, že někdy ne snadno, učili ten "potřebný základ do života". Děkuji...

Petr Kroupa (9.A)

Libor a Roman Venkrbcovi

"Název značky a logo vzniklo čirou náhodou..." přiznávají v rozhovoru kluci z Rejoice

Vsadím se s vámi takřka o cokoli, že jste šťastnými majiteli, alespoň jedné věci, třeba trička, mikiny, kšiltovky, nebo kalhot, od stále populárnější firmy Rejoice. A víte, že to vše máte díky dvěma nadšencům - Liborovi a Romanovi z Batelova, kteří před několika lety navrhli a následně i ušili první rejoicky? Pojďte se spolu s námi začíst do interwiev s bratry Venkrbcovými, majiteli firmy...

Zakladatelé populárního Rejoice. *Na fotografii stojí úspěšní bratři Venkrbcovi před sídlem jejich firmy. Vlevo je Libor a vpravo Roman. Snímek pochází z jejich soukromého archivu.*

Kluci, povězte nám prosím, kdy jste vlastně založili firmu Rejoice?

Prvotní myšlenka na vytvoření značky Rejoice nás navštívila v létě roku 1998 a už v zimě, za cca. 6 měsíců, jsme ušili naše úplně první kalhoty.

Jak a vůbec proč jste založili Rejoice? A co logo se samotným názvem firmy, napadlo vás takříkajíc ze dne na den, či je výsledkem dlouhého a namáhavého přemýšlení?

Naše mamka nám doma na jejím šicím stroji Lucznik ušila úplně první prototyp kostičkových kalhot, které se nám velmi dobře nosily na našich cestách, například do hor. Moc se nám líbily a věděli jsme, že na našem trhu v České republice podobné kalhoty nikdo nevyrábí a pokud ano, tak se na ně příliš nespecializuje. Myslím tím například to, aby bylo na obchodě k výběru z více barevných kombinací. Samotný název značky a logo vzniklo čirou náhodou - odevřením obyčejného česko-anglického slovníku, kde nám ono slovo rejoice zrovna padlo do oka. Přiznáváme, že i ten samotný význam v Češtině "radovat se" jsme považovali za skutečně velmi výstižný k našim barevným kalhotám, jenž jsme chtěli začít vyrábět. Asi nejdůležitějším momentem na začátku podnikání stejně bylo vymyšlení samotné kopretiny jako loga, které je dobře zapamatovatelné pro naše zákazníky.

Vzpomínáte si ještě na to, kde jste začali vyrábět vůbec první kusy oblečení?

Samozřejmě, že ano. Do šití jsme se dali v domečku po naší babičce v Batelově, kam jsme si také pozvali švadlenku, která pro nás začala vyrábět jedny z prvních kusů kalhot. Domek jsme museli pochopitelně celý vyklidit od nábytku a celkově přizpůsobit potřebám na takovou menší krejčovskou dílnu.

Když jste si vybavili vaše úplně první kusy oblečení, jistě nebude problém zavzpomínat, jaké oděvy šly tehdy takříkajíc nejvíce na odbyt...

Nejžádanější byly samozřejmě naše "rejoicky", které i doposud vyrábíme! Jsou tedy v naší nabídce více jak 11 let. Podobné kalhoty v dnešní době šije mnoho firem, ale pouze ty jedny jsou kvalitní originál z Vysočiny.

Kolik máte v současnosti zaměstnanců?

Naše firma má v současnosti šestnáct zaměstnanců a odhadem tak okolo dalších sedmdesáti je zaměstnáno v různých dílnách, které pro nás vyrábějí.

Jistě není tajemstvím, kde má vaše firma zázemí, kde je doma...

Sídlo Rejoice je v Batelově uvnitř nově vystavěné dílny, kde máme kontrolu výrobků, dokončování, sklad také vzorkovnu, ale i expedici. Nyní probíhá přístavba nového skladu a přípravny zboží.

Nyní je doba hospodářské, chcete-li finanční krize. Jak se vás tato nepříznivá situace dotýká?

Krize na nás samozřejmě také dolehla, ale stále není nic kritického. Záleží vždy na místě, kde zrovna Rejoice prodáváme. Velká města jsou zatím v pořádku, ale někde v menších městečkách, kde omezily určité podniky svou výrobu a najednou přišlo o práci třeba i více jak 500 lidí, tak tam je ten pokles prodeje logicky vyšší.

Jak se potýkáte s levnými kopiemi vašich výrobků?

Na společnost která nám okopírovala některé výrobky jsme podali žalobu za nekalosoutěžní jednání.Uvidíme jak vše dopadne.Odborné posudky jsou na naší straně.

Řekněte nám, jaké jsou vaše momentální výhledy do budoucna?

Výhled krátkodobý je momentálně příprava nové kolence na rok 2010 a s ním spojený katalog našeho zboží. Dále rozjezd e-shopu a dostavění nového skladu. Výhled dlouhodobý je i nadále držet vysokou kvalitu a dobrou image naší výroby tak, aby se i v budounu našim sále náročnějším zákazníkům líbila.

Teď otázka, na kterou zřejmě myslí nejeden náš čtenář. Mají zájem o vaše atraktivní výrobky i některé ze slavných osobností či známých lidí?

Viděli jsme třeba režiséry Jana Hřebejka a Bohdana Slámu v našem triku a mikině. Česká olympijská vítězka Kateřina Kurková (nyní Emons) měla na sobě naši sukni. Jsme ale moc rádi za každého i neznámého člověka „rejoisáka", který chodí v našem oblečení.

Máte v současnosti "rozjetý" sponzoring nějakého slavného sportovce?

Asi náš největší sportovec, kterého podporujeme je Ivan Rybařík. Závodník MTB maratonů na horských kolech, je to mistr České republiky.

Vy jste bratři, a tak se přímo nabízí otázka, zda jezdíte na společné dovolené?

Když máme volno, tak klidně spolu jako bráchové vyrazíme. Naposledy jsme byly v Indii v Himalájích, kde jsme vylezli supr šestitisícovku. Bylo tam tak krásně, že plánujeme napřesrok návrat a pokus o zdolání nějaké té sedmitisícovky.

Co vy a škola?

Doba strávená na základní a i potom na střední škole byla jedna z nejlepších časů, na které vždy velice rádi vzpomínáme a klidně bychom ji vrátili nazpátek.

Protože spolu povídáme na přelomu konce školního roku a prázdnin, je něco, co byste chtěli vzkázat třešťským školákům?

Tak školáci, my vám přejeme pěkné prázdniny. A hlavně si je pořádně užijte...

Petr Kroupa (9.A), Jiří Mezera(9.B)
a Mgr. Ivona Přechová

Krátké ohlédnutí

Odcházím. Odcházím do důchodu. Vzpomínám. Vzpomínám na své začátky v ZŠ v Dolní Cerekvi v roce 1972. Vzpomínám na své začátky v ZŠ v Třešti v roce 1982 po mateřských dovolených. V Dolní Cerekvi mě mezi sebe hezky přijala dobrá parta mladých učitelů. Nebyla jsem pro ně nezkušená začátečnice, ale jednali se mnou, jako bych už byla jednou z nich. Nezapomenutelný, hezký zážitek. V Třešti to bylo trošku jinak. Všichni sledovali, co se ze mě „vyklube". Postupně se mezi mnou a mými kolegyněmi a kolegy vytvořily velmi dobré vztahy. Mohla jsem jim důvěřovat, spolehnout se na ně, v těžkých chvílích mého života mě podrželi. Cítila jsem se mezi nimi skvěle. Bude mi opravdu scházet, že každé ráno už si s nimi nebudu říkat: „Ahoj! Ahoj! Ahoj!" Nebudu se s nimi smát nad vtípky ze školních lavic. Ale takový už je život. Děkuji osudu, že jsem mohla pracovat s výbornými lidmi. Budu se ráda za nimi vracet.

Snad už do kolébky mi byla dána velká láska k dětem. Zůstala mi po celý dosavadní život. Je to pro mé povolání šťastný dar. Velkým vyznamenáním jsou pro mě dětské projevy úcty, vděčnosti za to, co jsem je naučila. Od hezkých slov uznání, přes milé drobné dárky až po dopisy a setkávání se s bývalými žáky. Dnešní děti jsou jiné, než bývaly. Hodně mi vadí vulgarita, agresivita, neúcta k dospělým a malý zájem o všeobecné vzdělávání se – hodně jim jde jen dostat se na střední školu a nějak ji „prolézt". A to je velký rozdíl. Je to však jen jejich chyba? Neházejme ale všechny do „jednoho pytle". Máme řadu hodných, slušných, šikovných a snaživých dětí a těch si vážím. Nicméně všem přeji do života zdraví a štěstí.

A jsem u vlastní mé práce. Češtinku jsem měla ráda už z domova. Tatínek ji učil, maminka ji dobře znala. Měla jsem štěstí i na skvělé učitele od základní školy. Učila jsem ji s radostí. Nevadilo mi vícekrát něco vysvětlovat, vymýšlet pomůcky na pochopení a lepší zapamatování si učiva, někdy jsem si pomáhala i rukama, nohama, jen když žáci měli zájem a chtěli se probíranou látku naučit. Nebyly kopírky, nebylo tolik knih pro procvičování, nebyly knihy na přípravu k přijímacím zkouškám, a tak to všechno dalo hodně práce, vše zabralo hodně času. Ale většina žáků snažila, učila se a také dosáhla úspěchů. Dnes hodně dětí mateřský jazyk podceňuje, učí se daleko méně, málo jich čte. To je celorepublikový problém. Mrzí mě to. Za tolik let práce ve školství proběhlo hodně změn. Vadilo mi, že se často připravovaly pro nás bez nás. Naštěstí se v našem kolektivu pedagogů vše řešilo rozumně. Mohla bych psát, psát a psát, ale myslím, že to pro krátké ohlédnutí za uplynulou praxí stačí. Napsala jsem to nejdůležitější.

Na závěr si vypůjčím verše Jaroslava Seiferta: *„Každého dne se něco končí, něco překrásného se končí."* Jen mě napadá, zda se pro mě vyplní i jeho další slova: *„Každého dne se něco počíná, něco překrásného se počíná."* Uvidíme. To už napíše sám život.

Mgr. Marta Nečilová

Na letňák půjdeme skutečně zadarmo!

Co by to bylo za léto bez třešťského "letňáku" - romnantického letního kina pod širým nebem?

I letos navštíví třešťský zimní stadion začátkem hlavních prázdnin letní kino. Tato akce proběhne ve dnech od 1. do 4. července. Program pana J. Čáslavského, sestavený z vynikajících českých filmů potěší nejenom nás, žáky, ale bezesporu také naše rodiče, kteří jsou v tomto směru povětšinou zapřísáhlými patrioty české filmové tvorby. Těšit se můžeme na mnoho krásných filmů. Ve středu 1. 7. shlédneme komedii Marie Poledňákové "Líbáš jako Bůh", o den později 2. července muzikál "Mamma Mia!". V pátek se těšte na "Nestydu" a filmový maraton zakončíme v sobotu 4. 7. se snímkem "Bathory". Filmová představení začínají vždy po setmění, nejdříve však po 21:15. A potěšující zpráva na konec - vstup volný.

(Kroupa)

Školní řád - *co je v něm zajímavého, aneb školní satira*

Když tak prohlížím každé nové vydání našeho časopisu, přemýšlím, co by se na něm dalo ještě zlepšit. Připadá mi, že Puzzle příliš informuje. Legrace se v něm objevuje poměrně roztroušeně a co je hlavní, po malých kousíčkách. Proto mi to nedalo a řekl jsem si, že vám musím dlouhé učební dny zpříjemnit nějakou pořádnou náloží srandy. A co mě napadlo? Vzal jsem si na mušku náš Školní řád...

1. Vyučovací hodina

Jeden z prvních bodů školního řádu říká: *Vyučovací hodina trvá 45 minut, přestávky mezi vyučovacími hodinami jsou desetiminutové, hlavní přestávka mezi 2. a 3. vyučovací hodinou trvá 20 minut.* Z toho plyne, že někteří vyučující nedodržují školní řád, který sami dozajista schválili.

Jistě si vzpomínáte na hodiny, kdy je vyučování protaženo do přestávky z různých důvodů. Píše se písemka (to je každá minuta ovšem dobrá) anebo má vyučující špatnou náladu a vybíjí si jí na nás, žácích (to se vážně stává). Už to je ale špatné! V řádu se přeci píše že hodina musí trvat přesně 45 minut. Ani o vteřinu míň ani víc. Učitel nás vlastně ukradením naší přestávky může potrestat, když v hodině zlobíme, ale ani to mu školní řád nedovoluje. Takže se proti tomu můžete klidně postavit: Žáci mají právo na odpočinek!

2. Délka vyučování

Vyučování je zahájeno denně v 8.00 hodin, dopolední vyučování končí šestou vyučovací hodinou ve 13.30 hodin, odpolední vyučování (pokud je v daném školním roce realizováno) začíná ve 14.30 hod. – Všechno je správné až na těch 14.30 hod.

Vy, kteří máte odpolední vyučování mi jistě potvrdíte, že nezačínáte přesně v půl třetí. Většinou odpolední hodiny začínají kolem 14.00. Celá hodina od konce stabilního vyučování (13.30-14.30) je na to, abychom se stačili najíst a pobavit se s přáteli. Ale pořád je to provinění proti školnímu řádu. Takovéhle jednání vám ale páni učitelé a paní učitelky schvalujeme. Protože, kdo by chtěl zůstat ve škole tak dlouhou dobu, i když je to proti řádu.

3. Vstup do školy

Žáci jsou vpuštěni do obou budov školy školníkem v 7.45 hodin. Tenhle bod přímo vybízí k zesměšnění a zároveň k pokárání. Když už se vyučující nechovají podle školního řádu, tak bohužel ani pan školník. Ještě jsem ho neviděl otvírat školu. Víme, že pan školník František Příhoda je také zaneprázdněný člověk, ale školní řád je školní řád. Takže si k otevření školy vyžádejte přímo a jen jeho. Když vám neotevře on, tak zkrátka poprávu protestujte!

4. Dochvilnost, dochvilnost...

Do vyučovacích hodin pedagogové nastupují přesně podle časového rozpisu vyučovacích jednotek, neopouštějí během vyučovací hodiny svěřený kolektiv žáků a dbají, aby nebyla výuka nikým a ničím rušena. – Dochvilnost, dochvilnost a ještě jednou dochvilnost. Tohle slovo našim vyučujícím asi moc neříká. Nám žákům je jasné, že se učitelé můžou zpozdit (dokonce nám to i vyhovuje), ale není to náhodou provinění proti školnímu řádu?

5. Být žákům příkladem

Všichni učitelé jsou povinni dodržovat platné vzdělávací programy, připravovat se řádně na vyučování a být žákům příkladem dodržováním základních pravidel společenského chování, slušnosti, ohleduplnosti. No teda. Tohle je zajímavý bod. Někteří učitelé jsou nám opravdu příkladem, ale třeba pan učitel "XY"., nebo paní učitelka "ZŽ" Ti tedy rozhodně ne. Vzpomínáte si jistě na ty hodiny kdy vám někteří učitelé nadávali nebo dokonce mluvili nevhodně? Příště si na ně klidně běžte stěžovat.

Pavel Šalanda (8.B)

Kuře z vařeného vajíčka...

Z vajíček se odnepaměti líhnou malá, žlutá a především krásná kuřátka. Ale aby se kuře vylíhlo z vařeného vajíčka? Kdo to kdy viděl? Říkáte si, co to plácám za nesmysly? Drazí čtenáři, v dnešní době už je skutečně možné opravdu všechno. Jedné žákyni z 8. B se to během přípravy bramborového salátu na nedělní oběd stalo. Ať už si o tom myslíte cokoliv, vše dokládá fotografie vpravo, která je z archivu naší spolužačky žákyně (bohužel si nepřála uvést své jméno). Je to skutečně podařené vajíčko, že?

Lucie Havlíčková (8.B)

Ilustrační fotografie. *Obrázek velikonočních vajíček pochází ze stránek: pohlednice.oblibena.cz*

Prestižní automobilka Lamborghini

Jako vždy jsem pro vás i do tohoto čísla připravil něco málo do rubriky Ze světa motorů. Tentokrát se podíváme opět do slunné Itálie. Nikoli však, jako minule, do Maranella za konstruktéry automobilů Ferrari, ale do Sant'Agata Bolognese. Nic vám to neříká? No teda?! A co když prozradím, že tentokráte bude "Ze světa motorů" zaměřené na automobilku Lamborghini? To je jiná, viďte...

Italská společnost Automobili Lamborghini S.p.A. známá jen jako Lamborghini, je výrobcem vysoce výkonných supersportovních automobilů. V současnosti je dceřinou společností Audi. Sídlí v italském městečku Sant'Agata Bolognese a vyrábí v Boloni. Společnost založil v roce 1962 Ferruccio Lamborghini (1916–1993). Pro firmu navrhovali nebo navrhují vozy proslulí designeři a návrhářské firmy jako Franco Scaglione, Touring of Milan, Zagato, Mario Marazzi, Bertone, ItalDesign, Marcello Gandini a Luc Donckerwolke.

Historie automobilky

Ferrucio Lamborghini založil ve městě Centa v provincii Ferrara firmu Lamborghini Trattori S.p.A. na výrobu traktorů v roce 1948. V roce 1959 výrobu rozšířil o výrobu klimatizací. Na přelomu let 1962 a 1963 položil základy dnešní firmy – vznikla společnost Automobili Lamborghini. Jako úspěšný podnikatel vlastnil vozy Maserati, a Ferrari, se kterými nebyl spokojen. Existuje více verzí příběhů o vzniku firmy. Základem většiny z nich je spor Enza Ferrariho s Lamborghinim, po němž se Ferrucio rozhodl vyrábět vlastní vozy a konkurovat tak Ferrari. Podle Lamborghiniho syna došlo ke sporu v továrně Ferrari, kam si šel Lamborghini stěžovat na kvalitu spojky ve svém voze Ferrari 250GT. Enzo Ferrari na stížnost reagoval podrážděně a prohlásil, že Lamborghini může maximálně jezdit traktorem, když neumí jezdit autem. Lamborghini se vrátil do své továrny, spojku rozmontoval a zjistil, že dodavatelem spojek je stejná firma, která dodává díly pro jeho jeho traktory. Ve skladu našel správný náhradní díl a závadu tak odstranil.

Lamborghini se rozhodl, že jeho vozy by měl pohánět dvanáctiválcový motor. Ke konstrukci motoru byl přizván mladý talentovaný konstruktér Giotto Bizzarini, který předtím pracoval na motorech V12 u Ferrari. Motor měl 4 vačky zdvihající 2 velké vrtané ventily v každém válci. Výkon motoru byl neuvěřitelných 350 koní. Vůz pro tento motor navrhla firma Scaglione-Touring. Prototyp označený 350GTV se poprvé objevil na Turínském autosalonu. Hned první rok výroby sériového Lamborghini 350GT se prodalo 130 kusů. Ferrucio, narozený ve znamení býka, rozhodl, že jeho společnost bude mít býka také ve znaku.

A jak to vypadá dnes?

V současnosti se u Lamborghini prodávají pouze tyto modely: *1) Murciélago LP640, 2) Murciélago Roadster, 3) Gallardo, 4) Gallardo Spyder.*

Modely v budoucnu, jako například nový vůz Miura má navrhovat Walter de'Silva (navrhl už vyráběné a podle mě také vcelku povedené SUVéčko s názvem LM002).

Lukáš Soutor (9.A)
zdroj: www.wikipedie.org

Lamborghini Murcielago 2008 v elegantní žluté barvě. *Auto má velmi dobré aerodynamické vlastnosti, díky svému tvaru. (zdroj:www.lamborghini.com)*

Směrem na Kocourkov

Pojeďte s námi na výlet! Kam se jede? Na tom přece nesejde. No, ale možná, možná že jo... Tedy, vyrážíme... Jede se od „nikud" do „nikam". A věřte, že to skutečně není vůbec daleko.

Vrata v Jezdovicích vedoucí od nikud nikam. *Podle vysoké trávy okolo se nepoužívají.* Foto: J. Mezera

Byli jste už někdy v Kocourkově? Nebo jste si alespoň tak připadali? Anebo snad váš spolužák, či spolužačka v Kocourkově bydlí? Co si budeme nalhávat, v tom pravém jistě ne. Ale co třeba v Kocourkově nedaleko Třeště? Jinak řečeno v Jezdovicích – vesnici, která je v jistém směru zvláštní, dalo by se říct až jedinečná...

V Jezdovicích s trochou štěstí, jako my, narazíte na raritu, která není k vidění ani u nás v Třešti, ani v Čenkově, ani v Růžené, či New Yorku... Zkrátka nikde! Pokud vás v tento moment nenapadá žádná z mnoha výjimečností, kterou by se tato obec mohla pochlubit, prozatím jen napovím, že to není nic ve stylu nejdelší upletené ponožky, nebo nejvíce naháčů na pláži u vody. Vedle jste i vy, kteří jste si mysleli, že by snad Jezdovice mohly být největší vesnicí v ČR. Jezdovice jsou zkrátka naprosto průměrná vesnička, až na počet vrat... Když si totiž zjistíte počet vjezdů k domům (normální = 1 vjezd / jeden dům) a opomineme těch několik rezidencí s více příjezdovými cestičkami, zbudou nám jedna vrata navíc. Nenápadně schovaná na jednom z konců vesničky. *„Co je na nich tak zvláštního?"* si možná někteří z vás říkáte. Pravda, na první pohled jsou to obyčejná, zelená, trojdílná vrata. Ale když se chvíli zamyslíte, zjistíte, že jsou naprosto na nic. Vedou totiž doslova od „NIKUD" do „NIKAM". Stojí na louce mezi samými kopretinami. Nikomu v průjezdu nezabraňují. Ne proto, že by byla stále otevřená, ale protože je jedno, jestli se rozhodnete, že je objedete zprava, zleva, zastavíta před nimi, nebo za nimi, či dokonce u nich. Vysoká tráva napovídá, že vrata na louce se skutečně moc nevyužívají, nejsou zde toiž žádné vyježdděné koleje od aut.

Až tedy někdy nebudete vědět, co dělat, vezměte kolo a vyjeďte si do Jezdovic. A pokud byste nemohli vrata najít, odchytněte nějakého domorodce a optejte se na „Osmý div světa".

Petr Kroupa (9.A), Jiří Mezera (9.A)

PRVŇÁCI BYLI PASOVÁNI DO ŘÁDU ČTENÁŘSTVÍ

V úterý 9. června 2009 se v knihovně třešťské základní školy konalo již tradiční pasování prvňáků na čtenáře, kterého se postupně zúčastnily všechny tři třídy z prvního ročníku.

Děti po příchodu do knihovny příjemně uvítala paní učitelka Marta Šťastná, poté následovaly hádanky v podobě poznávání úryvků českých pohádek a dětských písniček.

Samotné pasování do tzv. „Řádu čtenářství" mohlo proběhnout až tehdy, co každé z dětí přečetlo krátký text vztahující se k některé z pohádek a před písmenkovými skřítky slíbilo, že se ke knížkám bude chovat pěkně a jak se na člena Řádu čtenářství patří. Nově pasovaným čtenářům osobně pogratuloval i ředitel základní školy – PedDr. Václav Trnka a daroval jim zajímavou knížku, průkaz do školní knihovny a také pamětní list. Všem malým čtenářům připnuly jejich starší spolužačky vystřiženou květinu se stužkou. *„Touto akcí se nám snad daří dětem ukázat, že volný čas lze strávit i jinak, než u televize či počítače."* shodli se po skončení akce její organizátoři.

Petr Kroupa (9.A)

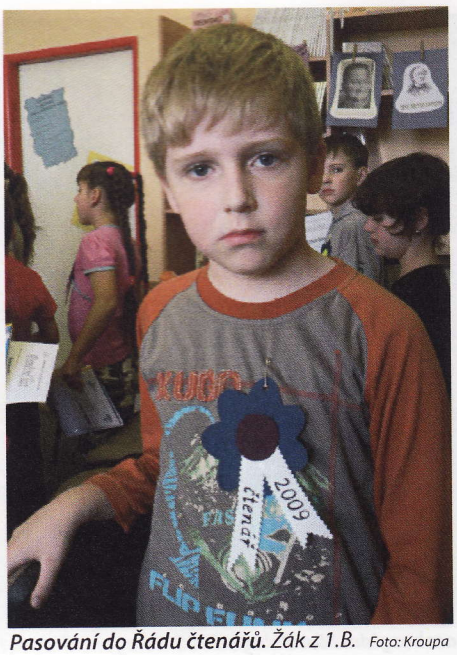

Pasování do Řádu čtenářů. *Žák z 1.B.* Foto: Kroupa

"Učitelem jsem chtěl být vlastně už jako malý kluk..."

říká v rozhovoru oblíbený pan učitel Pavel Vávra

Téměř za dva měsíce, 1. září, usednou poprvé v životě do školních lavic malí, těšící se prvňáčci. Jedním z pedagogů, kteří se letos „chystají do prvních tříd" je i pan učitel Pavel Vávra, kterému jsem v rozhovoru položil několik otázek týkajících se nejenom jeho práce ve škole, koníčků, ale také jeho školních let...

Mgr. Pavel Vávra. *Jeden ze tří vyučujících, kteří dostanou letošní prvňáčky. Foto: M. Hamerník (7.B)*

Pane učiteli, chtěl jste se tomuto povolání věnovat již od malička, nebo k tomu, že jste kantorem, přispěla spíše náhoda či shoda okolností?

Víte, můj otec učil. Dalo by se tedy říct, že jdu v jeho šlépějích, takže když odpovím v krátkosti, ano, učitelem jsem chtěl být vlastně už jako malý kluk, poněvadž se mi tato práce líbila.

Prozraďte nám, prosím, na jaké škole jste se věnoval studiu pedagogiky?

Své studijní začátky jsem prožíval na Pedagogické fakultě v Brně (NŠ – 1. st.), později na Pedagogické fakultě v Olomouci (spec. pedagogika). Musím přiznat, že to byla jedna z nejkrásnějších let v mém životě.

Když se chce někdo stát učitelem, musí mít rád děti, co Vás na této práci baví a jaká jsou naopak její negativa?

Je moc pěkné, vidět za sebou, co děti umí a vždy si v duchu s tím krásným pocitem povědět: „Trochu jsem jim pomohl..." A vůbec, nejvíc se mi líbí, když mě po letech zastaví na ulici nějaký bývalý žák se svojí rodinou a kočárkem a řekne: „Dobrej den, pane učiteli, jak se pořád máte?"

Všeobecně vzato převažují v rolích vyučujících na základních školách spíše ženy, nežli muži. Proč je to z Vašeho pohledu právě takto a ne opačně?

Přiznám se, že bych byl radši, kdyby byl do budoucna poměr mužů a žen v našem školství alespoň trochu vyváženější. Podívejte se, jak vypadaly učitelské sbory ve filmech pro pamětníky... Tam to bylo spíše naopak. Bohužel, zvláště dnes, je všechno o penězích.

S dětmi na prvním stupni ZŠ se setkáváte už řadu let. Dá se za tu dobu srovnat snaha a píle žáků v době, kdy jste začínal, a teď. Jinak řečeno, pozorujete na dětech vliv dnešní uspěchané doby?

Za tu řadu let – pracoval jsem na malotřídkách i v Praze – je určitě znát vývoj. Nejsem si ale jist, jestli ve všem k lepšímu. Největší problémy budou podle mého názoru ve špatném chování českých žáků.

Mohl byste nám přiblížit své dětství? Na jakou základní školu jste chodil? Který z předmětů byl Váš oblíbený a byl některý, jenž jste takříkajíc vůbec nemusel?

Základní školu jsem rozdělil na malotřídku, Batelov a Jihlava, podle toho, kde rodiče bydleli. V dětství jsem měl rád mimo jiné kreslení a vzpomínám si, že mezi mé oblíbené předměty patřil také přírodopis. Ale třeba takovou matematiku a nebo také fyziku jsem popravdě nikdy moc "neobdivoval".

Zajisté preferujete určitý způsob trávení volného času. Jaké tedy máte koníčky?

Mám velice rád přírodu a prozradím, že jsem během let postupně přešel od toho klasického černobílého filmu až k dnešní digitální fotografii.

Protože spolu mluvíme na přelomu konce školního roku a prázdnin, je něco, co byste rád vzkázal letošním deváťákům, anebo malým prvňáčkům, kteří 1. září usednou do školních lavic?

Těm starším bych rád řekl, aby pamatovali na to, že všichni jednou zestárneme a také oni byli před několika lety malí prvňáčci. Za všechny učitele si přeji, aby začínající školáci stále více nezapomínali, že kromě počítačů a mobilních telefonů také existuje mnoho zajímavých knížek, pěkných pohádek, přítulných zvířat a přátelských lidí...

Petr Kroupa (9.A)

Odcházím, a tak hodnotím...

Do 1. Třídy jsem začal chodit v sedmi letech. Dnes jsem už v deváté třídě. Za tu dobu jsem se toho dost naučil. Něco si pamatuji dodnes, něco jsem si nepamatoval už druhý den. Bylo to pro mě ovlivněno způsobem výuky učitelů. Někteří na mě zapůsobili tak, že jsem si látku pamatoval a předmět mě zároveň i bavil. Naopak u některého výkladu jsem se nudil, ale musel jsem to vydržet. Ale nebudu své úspěchy a zvláště neúspěchy svádět jen na učitele. Za řadu neúspěchů jsem si mohl z velké části já třeba tím, že jsem nedělal poctivě úkoly a neučil se.

Svou chybu jsem pocítil až v 9. ročníku. Podal jsem si tři přihlášky na různé školy. Pokaždé mi přišla stejná odpověď: nepřijat, nepřijat, nepřijat. Tehdy mě nejvíce mrzelo, že jsem se neučil, ale bylo bohužel pozdě. Jediné, co jsem mohl dělat, jediná moje naděje bylo odvolání. Tehdy se na mě konečně usmálo štěstí. Přijali mě na Gymnázium Otokara Březiny v Telči. V té chvíli jsem byl šťastný, ale zároveň jsem si uvědomil, že to bude spousta učení. Řekl jsem si, že už neudělám stejnou chybu a budu se učit, pečlivě připravovat.

Myslím, že základní škola mě naučila spoustu věcí a dala mi hodně rad do života. Musím se ale přiznat, že jsem ji i kolikrát proklínal, než jsem si uvědomil, že škola je opravdu základ života.

Než ZŠ opustím, musím poděkovat učitelům, že se mnou měli trpělivost, i když jsem nebyl nejlepší žák. Mrzí mě, že jsem je neposlechl, když mi pořád říkali: „Uč se, uč se, uč se." Teprve teď jsem poznal, jak je to důležité. Snad se mi to vše podaří napravit a gymnázium úspěšně absolvovat. Na naši školu v Třešti budu vzpomínat jen v dobrém – na všechny učitele, na všechny spolužáky.

Jakub Pittner (9.B)

Úspěšná "Desítková angličtina"

Povídání o zajímavém projektu osmáků a druháků s paní učitelkou Michalou Křížovou - organizátorkou této akce...

Desítková angličtina. *Na snímku jsou šikovní osmáci, kteří učili roztomilé druháčky. Foto: archiv*

Jak vás to napadlo?

Úplně prvním zdrojem nápadu takové akce byl projekt, který už na naší škole několik let bezvadně funguje ve fyzice "Deváťáci učí páťáky". Líbil se mi nápad spojení tak odlišných věkových skupin. A protože mě baví vymýšlet pořád něco nového a učit alespoň někdy "trochu jinak", tak vznikl projekt Desítková angličtina. Tímto děkuji kolegyním za inspiraci.

Proč desítková angličtina?

Název vznikl loni, když jsem poprvé vedla kroužek angličtiny, tehdy v prvních třídách. Na konverzaci jsem měla skupinu šikovných deváťáků, se kterými jsme projekt uskutečnili. No a protože mám docela mizernou fantazii, tak mě nenapadlo nic jiného, než sečíst čísla tříd a bylo to. Letos nám to krásně vyšlo, když z prvňáčků se stali druháci a v osmičce mám spoustu tvůrčích typů, kteří se nebáli jít do toho se mnou.

Jak dlouho už tuto akci provádíte?

Letos to byl už druhý ročník. Třeba se příští rok povede i ten třetí, ale to už zase s novými prvňáčky.

A co rodiče říkají ano či ne?

Myslím, že se jim podobné akce líbí. Svědčí o tom i jejich docela velká účast na samotném projektu, kdy mohli své děti vidět "v akci".

Jak dlouho vedete kroužek angličtiny?

Druhým rokem. Děti mají kroužek jako přípravu na povinnou angličtinu ve třetí třídě.

A co vy chodila jste na kroužek Angličtiny když jste byla v jejich letech?

Zajímavá otázka a možná vás překvapí odpověď. Já jsem totiž na prvním stupni chodila na kroužek němčiny! Jazyk jsme měli povinný až od páté třídy a já, už ani nevím proč, jsem se tenkrát rozhodla pro angličtinu. Teď jsem zato ráda!

Pomáhá vám s kroužkem někdo?

Ne. Kroužek si vždycky vede každý učitel sám.

Těšíte se na titul Mgr. ?

Strašně! Teda ani ne tak na titul, na to já si moc nepotrpím, ale spíš na to, že už budu mít za sebou celé to náročné studium.

Adam Kouba (8.A)

Sebepoškozování - *nová móda, nebo závažný problém?*

Sebepoškozování je dnes velice rozšířený jev zejména mezi dospívajícími lidmi. Často se setkáme s ovázanými zápěstími nebo viditelným poraněním kůže. Zamyslíme se, jak se k tomu máme postavit.

Možná znáte někoho buď mezi svými spolužáky nebo ve vaší partě, kdo se sebepoškozuje. Pro lepší představu o tomto termínu, je dobré uvést definici, co za sebepoškozování považujeme.

Sebepoškozování je záměrné ubližování si bez vědomého záměru zemřít. Hlavním motivem není sebevražedný úmysl, i když se sebevražedné myšlenky u některých jedinců objevují, zejména v období dospívání.

Jedná se především o řezání různými předměty, škrábání, bití sebe samého buď něčím, nebo bití o něco, típání cigaret či sirek o kůži, dušení, zabraňování dýchání, rytí do ran nebo jizev, nenechání ránám se zhojit, propichování kůže např. jehlami (ale nejedná se o piercing), bodání se, požívání nebezpečných chemikálií nebo předmětů (špendlíky, hřebíky).

Možná nás napadne, proč to dělají? Většina lidí se snaží vzniklou fyzickou bolestí přehlušit bolest psychickou. Fyzickou bolest může ovládat, ale psychická většinou potřebuje nějakou pomoc. Při pocítění bolesti mozek začne produkovat endorfiny, a tak z dotyčného jedince spadne stres a úzkost. Často jde o jakýsi způsob komunikace, vyjádření pocitů, vzteku, bolesti nebo trestají sebe samého, může to být i způsob sebekontroly (jestli se pořežu nebo ne, závisí jen na mně).

Zvláště v poslední době se setkáváme s jakousi módní vlnou, kdy se mladí (většinou dívky) řežou, protože to mají i ostatní a chtějí být nějak výjimečné. Určitě jste si všimli pořezaných zápěstí, celých rukou, nohou, břicha atd. Někteří se to nesnaží ani skrývat, protože chtějí na své výtvory ještě upozornit.

Naskýtá se otázka, je to normální? Odborníci se shodují, že sebepoškozování v pořádku rozhodně není. Pokud se jedná o proces nikoli módní ale psychický, je nutné vyhledat odbornou pomoc, nejlépe psychologa či psychiatra. Ten na základě pohovoru s dívkou nebo chlapcem navrhne terapii, kde se rozebere problém, který člověka trápí, budou se snažit upravit vztahy v rodině, naučí se řešit problémy jinak, než jen bolestí. Případně budou nasazeny léky (nějaká slabá antidepresiva, která pomohou mladému člověku odbourat negativní vnímání sebe samého).

Také u nás ve škole se setkáváme s dětmi, u kterých jsme si my, učitelé, všimli řezných ran. Nečekejte, že budeme dělat, že se nic neděje. Víme všichni, že se děje, a proto jsme se dohodli na následujícím postupu.

Jakmile zjistíme nějaká poranění kůže a jiné formy poškozování, voláme vašim rodičům, se kterými sepíšeme zápis a domluvíme se na konzultaci u dětského psychologa, či psychiatra. Pokud se s rodiči nedostavíte na dohodnutou schůzku k odborníkovi, škola zasílá zprávu na sociální úřad do Jihlavy, kteří se případu ujmou. Pokud rodiče nepřijdou do školy a nebudou chtít problém řešit, rovnou si případ převezme sociální pracovnice. Potom může v krajním případě dojít až k odebrání dítěte rodičům.

A vám, kterých se to týká, chci poradit. Pokud máte nějaký problém, nezůstávejte s ním sami. Vždy se dá najít nějaké řešení a rozhodně není nutné si způsobovat bolest. Svěřte se svým kamarádům, rodičům, učiteli, nebo třeba školnímu psychologovi, který k nám dojíždí z Jihlavy. Všichni se vám budou snažit pomoci. Naučte se mít rádi sami sebe. Každý jste jedinečná neopakovatelná osobnost, která má ve světě své místo. A proto si neubližujte!!!

Ivona Přechová

"Po trávníku u školy se nechodí!"

Ale proč? Není to náhodou tím, že se na něm, v blízkosti bytu p. uč. Svobody Františka, provádí nebezpečné chemické pokusy? Dosvědčuje to fotografie níže, kde je namísto zdravého stromu pouze ohořelé torzo jeho pařezu a cedule s nápisem "Zákaz vstupu, chemicky ošetřeno". Naše redakce tedy varuje: *"Pane učiteli, pozor na to, kam v okolí svého bytu šlapete!"* (Kroupa, Mezera)

Chemicky ošetřeno. *Pohled na torzo pařezu, který patrně prošel chemickým ošetřením...* *Foto: Kroupa*

Nuda o prázdninách? Ani nápad!

Blíží se námi tolik očekávané letní prázdniny a ty stále ještě nevíš, co budeš dělat? Přináším ti pár tipů na zajímavé výlety!

Vyraz na Roštejn třeba na kole!

Šermíři na hradě Roštejně. Autor snímku SHŠ Hebrix

Krásný romantický hrad je od nás přece jenom devět kilometrů! Tak vezmi kolo a kamaráda nebo kamarádku a vyrazte na projížďku. Hrad je o prázdninách otevřený denně kromě pondělí od 9 do 18 hodin. A kdy tam vyrazit, aby sis nemusel/a prohlížet jen „nudný" hrad? Třeba 11. července na III. ročník veleúspěšných Šermířských her, kde soutěží děti i dospělí, diváci i šermíři. Přijďte rozhodnout, kdo získá Roštejnský pohár! Dále jsou pro vás připraveny každý pátek a sobotu noční prohlídky. A jestli chceš vidět, jak to opravdu v historii bylo, určitě se vydejte na Roštejn 1. nebo 2. srpna na divadelní prohlídky.

Jeď o kousek dál do historického města roku 2006 – Polné

Polná. Snímek pochází z: www.město-polna.cz

Polná je další krásný hrad, na kterém to žije. Třeba 17. a 18. července a 14. Srpna se vydejte na Noční prohlídky polenského hradu, které mají letos téma „Z pověstí a pohádek polenských". Nebo 15. srpna na hradní slavnosti. Určitě to budou vydařené akce. A když už tě to chození po hradě zmůže, skoč si pod něj do rybníka Peklo!

Po gotických hradech na romantickou novogotickou Hlubokou!

Novogotický zámek Hluboká. Foto: L. Havlíčková

Jestli se ti více líbí zámky, než hrady vydej se do Anglie. Nemyslím až za kanál La Manche, to je celkem zbytečné. Vydej se do toho kousku Anglie, který je u nás, v České republice. Myslím tím zámek Hluboká. A až se 1. srpna na zámku setkají princezny, pro tvojí malou sestřičku to bude určitě zážitek. Tak na co ještě čekáš?

A koho nezajímá historie, ať si vyrazí třeba na Divoký západ!

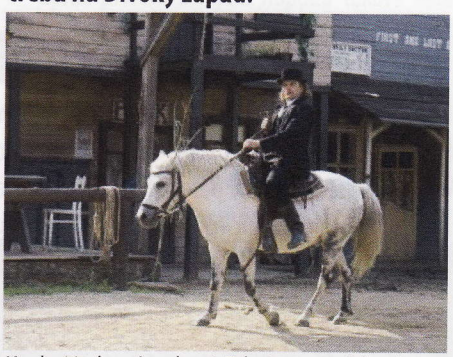

Kovboj jedoucí na koni. Zdroj: www.sikland.cz

Jo, je to tak. V České republice je spoustu hradů a zámků, ale ne každého to zajímá. Tak proč sis ještě nenaplánoval/a výlet do Westernového městečka Šiklův mlýn? Tam tě Divoký západ doslova pohltí. Stylové restaurace, suvenýry, denně až dvě zajímavá představení, westernová show, hotel, tábor, a jestli chceš mezi kovboje dokonale zapadnout, můžeš si z místní půjčovny za pár kaček půjčit stylový kostým. K tomu jízda westernovým vláčkem, jízda na koních a dokonce i divokém býkovi. V sobotu je možno shlédnout také rodeo.

Lucie Havlíčková (8.B)

Egyptologie
historický vědní obor

Starověký Egypt se začal rozvíjet za první dynastie faraonů 3000 let před Kristem. Egypt je známý pyramidami stavěné jako hrobky pro faraóny. Tato hrobka však nebyla dokonalou skrýší por odpočinek protože všechny pyramidy byly později vykradeny a mumie zničeny. Jedinou neporušenou hrobku naše Howard Carter v roce 1922 v Údolí Králů. Tato hrobka patřila Tutanchamonovi.

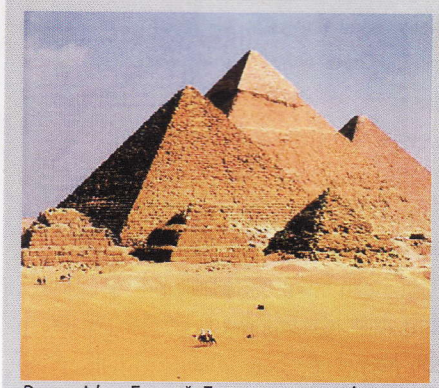

Pyramidy v Egyptě. Foto: www.eg.wbs.cz

Tutanchamon se stal známým po celém světem jen díky tomu že jeho hrobka se jako jediná našla neporušená, jinak nebyl vůbec významný král, zemřel v pouhých 18 letech a za své vlády nedokázal nic co ovlivnilo historii jako třeba u faraóna Thutmose III který neprohrál ani jednu z bitev, díky tomu získal přezdívku Egyptský Napoleon.

Královna Nefertiti byla nejkrásnější ženou starověku. Žila za doby 18.dynastie jako manželka, královna a spoluvládkyně Amenhotepa IV neboli Achnatona. Achanot byl významný svou náboženskou reformou. Vyznával pouze slunečního boha Atona. Opustil tehdejší sídelní měsot Théby a založil nové hlavní město:„Achet Aton" v překladu obzor Atonův. Po jeho vládě bylo město zničeno stejně tak jako jeho náboženství. Kleopatra byla známá svým vztahem k Césarovi později Marku Antoniovi. Po její sebevraždě se stal egypt pouhou římskou provincií.

Pavlína Janíčková (7.B)
zdroj: wikipedie.org

Lidské tělo nás neustále překvapuje

Víte, jaké jsou limity vašeho těla? Zajisté ne, protože to zjistíte teprve, pokud si přečtete následující článek. Zjistíte, jestli ohluchnete, když vedle vás vybuchne granát, srazí vás auto a nebo třeba kolik vydrží vaše plíce...

Jaký největší hluk tělo vydrží?

Rekord:175 dB ze vzdálenosti pouhých dvou metrů (výbuch granátu T-429)

Neuvěřitelné: U nejvyšších slyšitelných zvuků se bubínek zachvěje až 40 tisíckrát za sekundu. Lidské ucho je citlivé. Boltec zachycuje zvukové vlny a zvukovodem je vede dále do hlavy. Tam zvuk naráží na bubínek a rozechvívá ho. Toto chvění tři drobné kůstky - kladívko, kovadlinka a třmínek – převedou do spirálovité dutiny (hlemýžď) vyplněné tekutinou. Na její pohyb reagují nervová zakončené – 20 000 senzorových řas (cilie) předávajících vzniklé vibrace mozku. Tyto řasinky vůbec nemají rády střelbu, rachot těžkých strojů ale také přehnaně hlučnou hudbu. Zvuková hladina šepotu je 20 decibelů (dB), křiku cca 90 dB. Už při 125 dB, což je hluk startujícího letadla, se stává zvuk bolestivým Podle vědců nejhlasitějším zvukem, který člověk ještě bez újmy snese, je 160 dB. Rozdíl je ovšem v tom, zda jde o jednotlivý zvuk anebo delší působení zvukového vlnění. Limit hlasitosti je pro lidské ucho 160 dB. Pak už hrozí protrhnutí ušního bubínku. Největší hlasitost se datuje v souvislosti s ničivým výbuchem sopky Krakatoa. Při něm v roce 1883 přístroje naměřily 180 dB do vzdálenosti 160 km. Každý, kdo byl sopce blíže než 20 km, zakusil hluk 200 dB. Tlaková vlna všem těmto lidem patrně protrhla plíce a umožnila vniknutí vzduchu do krevního řečiště, což způsobilo smrtelnou plicní embolii. Zvuková hladina nad 190 dB už může zabít!

Jak silný střet s vozidlem lze přežít?

Rekord: Jsou známy případy, kdy člověk přežil i přímý náraz vozu jedoucího i více než sto kilometrovou rychlostí! Tyto případy jsou bohužel ale ojedinělé...

Neuvěřitelné: Při střetu s vozidlem jedoucím rychleji než 60 km/hod. má šanci přežít pouhé jedno procento lidí. Mnozí lidé před chozením pěšky či běháním v dnešní moderní době dávají přednost rychlým kolům, především u vozítek s volantem. Občas se automobil střetne s chodcem. Jakou má šanci, že nechráněný člověk vyvázne? Experimenty prokázaly, že pokud chodce porazí vozidlo jedoucí rychlostí 30-45 km/hod., má nešťastník 87% šanci na to, že přežije. Ovšem na pouhých 37% takové štěstí klesne, pokud do něj předmět narazí při rychlosti 45-50 km/hod. (přitom za volantem se taková rychlost zda pomalá.)

Zvládnou naše plíce více, než si myslíme?

Rekord: Při kýchání nedávno vědci změřili rychlost vzduchu přes 170 km/hod!

Neuvěřitelné: Asi 300 milionů našich plicích sklípků by po rozprostření pokrylo tenisový kurt. Naše plíce (pulmo) tvarem připomínají nafouknutou mořskou houbu. Při každém nádechu nám do plic vniká vnější vzduch (asi půl litru) a kyslík z něj přechází do krve. K tomu, aby plíce pro tělo získaly co nejvíce kyslíku, potřebují pro styk se vzduchem maximální plochu – tu zajišťují plicní sklípky. V plicích vzduch putuje stále menšími chodbičkami. Máme i 250 000 malinkých průdušek. Když v poklidu sedíme, vzdychneme a vydechneme asi třináctkrát za minutu. Vzduch prochází nosními dutinami a rychlostí asi 8 km/hod. Při prudkém kašli vzduch vystřelí rychlostí povolenou na dálnici – 130 km/hod., někdy i více.

Ilustrační foto. *I takto může dopadnout střet osobního automobilu s dětským vozítkem. Foto: www.iautoaxabezbeci.ic.cz*

Matouš Hamerník (7.B)
zdroj: wikipedie.org

Ztracení američtí vojáci v Koreji

Záhadná otázka: Byli snad mučeni v Praze?

Na lehátku leží svalnatý muž. Okolo stojící lékaři mu kontrolují puls. Už nežije. Odnáší jeho zakrvácené tělo do vedlejší místnosti a přivádějí dalšího, ještě živého muže. I ten po několikahodinovém zkoumání, či chcete-li aplikaci brutálních metod, umírá. Co se to proboha děje?

Kde jsou?

Všechno začíná korejskou válkou. V ní je mnoho raněných, jak Američanů, tak i Korejců. Starají se o ně polní nemocnice (takové jako MASH). Svou nemocnici tam na popud Ruska zakládá i Československo, jež je v té době v tvrdém komunistickém režimu. V roce 1953 válka končí. 900 amerických vojáků zůstalo nezvěstných.....V roce 2004 Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu (ÚDV), vyšetřuje zajímavou událost: v roce 1950 byly z Prahy odeslány dva balíčky do USA od pohřešovaných vojáků Nehlringa a Stewarta. Co proboha ti dva dělají v Praze?

Šokující zjištění

Po roce 1989 (pádu komunismu v ČSR) začínají po Praze kolovat podivné zprávy: ranění američtí vojáci z korejské války posloužili Rusům prostřednictvím Čechů jako pokusný materiál. Je to vůbec možné? A je to vůbec pravda? Pokusy údajně začaly už v již zmiňované korejské nemocnici a potom se přesunuly do Prahy. Tohle všechno publikuje na svých webových stránkách kritik českých poměrů, Rostislav Hedviček. Uveřejňuje také konkrétní jména doktorů, kteří se měli na výzkumech podílet. Mezi nimi je dominantní identita Ludvíka Součka. Ten proslul jako autor sci-fi literatury, ale byl povoláním zubař. Byl však tak vzdělaný a lidský člověk jako Souček schopný podílet se brutálních výzkumech páchaných především na amerických černoších?

Podezřelá místa

Experimenty se odehrávaly ve vile ministerstva obrany, přesněji ve Slunné ulici 15 Praha 6 – Střešovice. Do roku 2005 zde bydlel český prezident Václav Klaus. Nyní v ní ministerstvo obrany ubytovává své hosty. Avšak pracovníci dotyčného ministerstva starající se o vilu, o zajatcích nic nevědí. Je snad tento příběh prachsprostě smyšlený?

Tušení světla - klíč k záhadě

Jak je známo Ludvík Souček napsal krátce před svou smrtí dílo Tušení světlo. Jenže tento svazek se za nejasných okolností ztratil. Proč? Je možné, že v něm Souček uveřejnil něco ohledně amerických zajatců? A komunisté jeho dílo následně zničili? Celá záhada zůstává dodnes nevyřešena.

Pavel Šalanda (8.B)

Růženské jaro

Jak jistě všichni víte, před nedávnem, přesněji 30. května tohoto roku, proběhl v nedaleké vesnici - Růžené celkem vzato bombastický festival. Mezi 16. hodinou sobotní a 3. hodinou nedělní se na něm představily hudební skupiny jako např. Jordan II, ROS3S, Start02, Kalybr a mnohé další. Na místě bylo samozřejmě zajištěno občerstvení a nechyběly ani chlazené nápoje. Přes nepřízeň počasí si do Růžené našlo cestu spoustu lidí, jak pravil jeden z pořadatelů akce: *"Už jsme v určitou chvíli ani nedoufali, že by mohlo přijít tolik návštěvníků..."* Podle Lukáše Laubeho ze třídy 9.A se Růženské jaro opravdu vydařilo a už teď se těší na další...

(Kroupa)

Podivné velikonoční vajíčko...

Při mojí nedávné návštěvě jednoho nejmenovaného jihlavského hypermarketu, nacházejícího se ve směru z Jihlavy na Velký Beranov, zrovna probíhal výprodej velikonočního zboží. Milovníky skutečné čokolády bych asi nepotěšil, když jsem se shýbal do regálu pro výrobek s názvem „Čokoládová pochoutka" (už sám název a země původu – Polsko – naznačovaly, že se ta věc zabalená v papíru s čokoládou zřejmě nikdy nepotkala).

Mé oči ale najednou utkvěly na obrovském čokoládovém vejci (na výšku měřilo okolo 30cm), které stálo hned vedle – viz. foto. Bylo to velikonoční megavajíčko High School Musical 3. Mé první pocity byly smíšené, na jednu stranu film, který jsem nedávno viděl a celkem ušel, na druhou stranu jsem si nějak nedokázal představit konkurenční vajíčko s názvy trháků třeba jako: Jurský Park 3, nebo Policejní Akademie 3. Co jsem tím chtěl tedy vlastně říct? Nemám vůbec nic proti reklamě, ale uvažte sami, není tohle trochu moc?

Petr Kroupa (9.A) *Čokoládové vajíčko High school musical 3. Foto: Petr Kroupa*

Projekt Echelon: Kradou nám soukromí?

Před dvěma lety skončila 2. světová válka. Američané s Brity navazují spolupráci. Lépe řečeno zástupci jejich tajných služeb si dávají nezávaznou schůzku. Jejím výsledkem je supertajný projekt, který vám v následujícím několik řádcích rád představím.

Echelon

Právě takto se nazývá operace, co se začíná realizovat v 60. letech 20. století. V Itálii, Anglii a na Filipínách vznikají budovy s velkými satelitními přijímači, s množstvím záhadných sloupů a konečně s neuvěřitelně vyvinutou technologií. Jsou součástí Centrální odposlouchávací soustavy zvanou Echelon. Přijímají veškerou mobilní, rádiovou i počítačovou komunikaci. Prostě a jednoduše: všechny maily, faxy, SMSky a hovory přicházejí tam. To je šok...

Účel projektu

Účelem špionážních stanovisek, rostoucích také ve Švýcarsku, Německu, Japonsku, Turecku, Holandsku, Jižní Koreje a vlastně po celém světě je jasný. Díky kontrole informací se dá zamezit případným teroristickým útokům, paralyzovat mafii a podobně. Ale co my, slušní občané??? Veškeré informace se třídí na důležité a nedůležité, pomocí výkonných počítačů podle klíčových slov. Takže pokud nepíšete v mezinárodním zájmu, nemusíte se bát.

Co všechno Echelon dokáže

Zločinci třeste se! Dnešní technika je natolik dokonalá, že budete odhaleni v jedné vteřině. Těmito slovy tajný projekt opravdu může disponovat. Zachytí až 90 000 mailů nebo hovorů. Z nich spolehlivě rozpozná čí je hlas a dokonce jestli jde o lež nebo ne. Jestli je to pravda, na čemž se někteří novináři shodují, prakticky nikdo špionážní síti neunikne. Ale pozor! Celou existenci projektu se snaží vlády některých států popřít. Mají snad pravdu a my se jen hodně mýlíme?

Průšvihy či úspěchy?

Avšak i státy spojené smlouvou UKUSA (pracující v Echelonu) mají svoje průšvihy nebo chcete-li úspěchy. Tak například vlastníci francouzské výrobny letadel Airbus si telefonovali o velké objednávce s aerolinkami v Saudské Arábii a v USA. Jenže díky Echelonu jim byl samotný prodej překažen. Airbus se ale málem utopil ve ztrátě stovek miliard korun, která z toho vznikla. Také proto v roce 2000 Francie podává na britskou špionáž žalobu.

A jak to bude dál?

Při Echelonu ale stále stojí hrozba zneužití informací. I když většinu zpráv třídí výhradně počítače a pracovníkům předávají pouze ty s klíčovými slovy, nemůže se nic stát?

Pavel Šalanda (8.B)

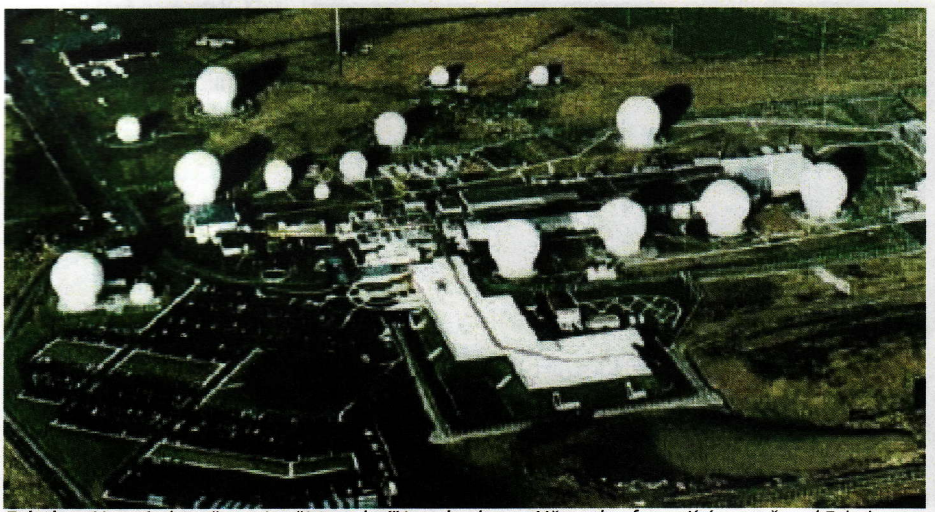

Echelon. *Na snímku z časopisu "21. století" jsou budovy v Německu, fungující patrně pod Echelonem*

Další školní rok je u konce...

Jsme opět o rok starší, chytřejší o spoustu věcí, rozumnější (tedy až na výjimky) a odcházíme... Tedy přesněji odchází 71 žáků devátého ročníku a do prvních tříd na „Malé školičce" v Barvířské ulici 1. září nastoupí 58 prvňáčků.

Stejně tak, jako je tomu každý rok, bude tzv. Poslední zvonění před hlavní budovou naší ZŠ na samý konec školního roku, letos tedy zcela výjimečně už 26.6.2009 v 8:00, kdy celou akci zahájí ředitel základní školy Václav Trnka svým proslovem, poté i ředitelka MŠ paní Topinková, bude následovat odměňování žáků za reprezentaci školy při různých soutěžích a na samý závěr se spolu s písničkou „Buď sbohem brácho" od K. Gotta rozloučí se školou deváťáci a proběhne tradiční stužkování budoucích prvňáčků.

Konec školního roku 2007/2008. Foto: J. Mezera

Koncem letošního školního roku odchází na mateřskou dovolenou dvě perfektní paní učitelky. Je to p. uč. Lenka Urbánková a p. uč. Dagmar Hudínková (Rešlová). Školu také opustí ochotná a velmi hodná paní učitelka Marta Nečilová, která po mnoha letech působení na třešťské základní škole odchází do důchodu. Těmto skvělým paním učitelkám děkujeme za vše, co pro nás žáky udělaly a zároveň přejeme hodně štěstí a úspěchů do dalšího života.

Až se zase my děti vrátíme zpět do školních lavic, bude první září, utečou dva krásné měsíce letních prázdnin a na škole proběhnou obrovské změny, co se jejího vzhledu týče... Poznáme ji ještě vůbec?

Petr Kroupa (9.A)

Hrstka vtipů

V samoobsluze tlačí mladý otec vozík s potravinami a vřískajícím děckem. Muž téměř něžně opakuje: *"No tak, Alberte, klid. Klid a žádné scény. Uklidni se, Alberte..."* Nachomýtne se k tomu nějaká pedagogická odbornice samouk a s uznáním povídá: *"To je dobré, že s tím dítětem mluvíte jako s dospělým. Takhle Albert vyroste v sebevědomého a vyrovnaného člověka."* Na to otec: *"Paní, mýlíte se. Já jsem Albert!"*

Jede blondýnka a brunetka výtahem. Najednou se výtah zasekne. Blondýnka zpanikaří a začne volat: *"Pomóc!"* Brunetka: *"Když chceš, aby nás někdo slyšel tak musíme volat spolu."* Na to začne blondýnka nahlas řvát: *"Spolů! Spolů! Spolůůůů!"*

Syn přijde k otci a povídá mu: *"Tati, pujč mi ponožky, mně se ty moje zlomily."* Otec klidným hlasem odpovídá: *"Jo, pujč si je. Jsou támhle opřený v koutě."*

Jeden Čech ztroskotal na ostrově. Konečně, asi po deseti letech se k ostrovu blíží loď. Jeden z námořníků doplul na menší loďce k trosečníkovi a podává mu haldu novin: *"Nejdříve si to přečtěte a pak nám řekněte, zda chcete být zachráněn."*

Major vysvětluje dráhu střely z kanónu a mladý desátník Pepa se ptá: *"A kdybychom to dělo položili na bok, tak to bude střílet za roh?"* Velitel se zamyslí a po chvíli odpoví mu: *"V principu ano, ale v praxi se to nepoužívá."*

Mladík žádá o práci u podnikatele a ptá se na plat. *"No teď dostanete asi 10 000, později tak 15 000."* Mladík přemýšlí a povídá: *"Tak v tom případě přijdu později"*

"Karle," volá mistr dílny, *"máš tchýni na drátě!"* Karel radostně zvolá: *"A pane mistr, volá nebo visí?"*

Připravil: Petr Kroupa
zdroj: Scorpion's WinCheater 2

Investiční akce školy pokračují

V současné době vrcholí přípravy na dvě investiční akce, které by se měly uskutečnit v prostorách základní školy a na které jsou přiznány dotace z Operačního programu životního prostředí.

První podpořenou akcí je realizace projektu na úspory energie v základní škole. Přislíbeno je 22.704.784,- Kč a všichni se společně můžeme těšit na nová okna, zateplenou a nově natřenou fasádu, nové střechy nad jídelnou, tělocvičnou a spojovací chodbou.

Druhou akcí je revitalizace parku základní školy. Celkové náklady jsou předpokládány ve výši 7.635.000,- Kč, získaná dotace činí 6.782.221,- Kč. Navrhovaný projekt řeší individuální ošetření stromů nemocných, proschlých a konkurenčních, zdravotní a odlehčovací řez, kácení, sadové úpravy pozemků a výsadbu dřevin s následnou péčí o vysazené dřeviny po dobu tří let. Obě zmiňované investiční akce by se měly podle předpokladů uskutečnit v rozmezí dvou let.

Okrasné dřeviny v okolí školy. Foto: Petr Kroupa

PaeDr. Václav Trnka
ředitel školy

Exkurze do libereckého IQ parku

Dne 28.4.2009 se uskutečnila exkurze ve městě Liberec v zábavném centru Babylón v IQ parku. V IQ parku jsou exponáty z fyziky a tak jsme si tam trochu museli lámat naše hlavičky. Přesto všechno si myslím že to bylo velice zajímavé a také poučné. Mohli jste si tam vyzkoušet cokoliv co jste chtěli vidět nebo vás zajímalo. Příležitostí bylo dost mohli jste si vyzkoušet vozíček (nazývaný mezi žáky jako tzv. kryplkára), dále opilecký tunel, který byl velice zajímavý a mnoho dalšího. Také jsme dostali jakési testy které jsme na základě exponátu vypracovali a naše paní učitelky oznámkovaly.

S námi do IQ parku se také vydali naši dva starší spolužáci - Petr Kroupa a Jiří Mezera. Čas na zpáteční cestě jsme využili k tomu, abychom rozšířili naše pěvecké obzory a potěšili tak pana učitele Vonku, který v té době dělal výběr zpěváků na akademii. Nejpopulárnější píseň byla tzv. Dechovka. Zde si kluk jménem Adam Duchoň ze třídy 8.B dal skutčně skvělé sólo. Po druhém kole této písně nám bohužel učitelé zakázali, tedy konkrétně 8.B, v autobuse zpívat jakékoli sprosté písničky. Exkurze se vydařila, bylo to zajímavé a zároveň vcelku poučné...

Jiří Mezera při prohlídce exponátu v libereckém IQ parku. Foto: Kroupa (9.A)

Adam Kouba (8.A)

Za kulturou a poznáním do Berlína

Povídání o velmi vydařeném školním zájezdu do hlavního města sousedního Německa - Berlína...

Ve středu 15.4. 2009 jsme již byli všichni sbalení a čekali na chvíli, kdy hodiny odbijí půlnoc, abychom mohli vyrazit na plánovaný sraz na autobusovém nádraží. Někteří moji vrstevníci se natolik těšili, že myšlenku jít na chvíli spát zcela zavrhli. Byli jsme všichni unavení, proto asi většina zaspala přejezd hranic.

Výletníci z Třeště v Berlíně. *Na fotografii (horní řada, zleva): p. uč. Simona Veselá, Jakub Matys, Jan Procházka, Lucie Zelinková, Jakub Gregor, Gábina Říhová, Sára Kolbová, p. uč. Helena Štumarová. Dolní řada (zleva): Sandra Bartošová, Nancy Riessová, Jana Pokorná, Kateřina Frantálová.*

Počínaje čtvrtkem jsme se rozjeli za kulturou a vzděláním po Berlíně. Jako první jsme navštívili budovu Německého parlamentu. Poté následovalo muzeum Pergamon. Naší návštěvou byla poctěna i televizní věž „Fernseturm" vysoká 368 metrů. Na konci tohoto náročného dne jsme se doplahočili k Brandenburské bráně. Což byla taková sladká tečka za tímto dnem. Po příchodu na pokoje jsme omráčeni únavou ihned klesli do úžasně měkkých peřin.

Ráno jsme si vychutnali snídani ve stylu švédského stolu. Každý si vybral, na co měl chuť. Autobusem jsme se přemístili k zámečku, kde se 20. Ledna 1942 konala tajná konference ve Wannsee. Pokračovali jsme do parku Sansoussi, kde středem naší pozornosti bylo sídlo pruského krále Fridricha Druhého Velikého. O něm jsme se dozvěděli např. to, že oslovoval své poddané: „Mein Kind", v překladu „Mé dítě". Viděli jsme také Nový palác, Čínskou čajovnu a napodobeninu větrného mlýnu. Pro většinu z nás byla největší událostí návštěva Olympijského stadiónu, který byl postaven v letech 1934 – 1936. Konalo se zde mistrovství světa ve fotbale 2006, kdy proti sobě ve finále nastoupily týmy Itálie a Francie. Jako poslední jsme zhlédli muzeum Berlínské zdi. Potom jsme nasedli do autobusu a odjeli směr Česká republika. Zájezd byl velice zajímavý, poučný a odvezli jsme si z něho mnoho hezkého.

Lucie Zelinková (8.B)

Filmový klub Vojty Bakaje: Nekecej a pádluj

Děj tohoto filmu se odehrává v Americe, kde vyrůstají čtyři kamarádi. Kluci, kteří si v dětství dali každý nějaký životní cíl. Někdo větší, někdo menší, ale dali... Uteče několik let, z chlapců jsou dospělí muži a zjišťují, že plnit si svůj sen z dětství není vůbec jednoduché, už vůbec ne, když jeden z nich nešťastnou náhodou zahyne při dopravní nehodě. Setkají se po té spoustě let, co se neviděli, na pohřbu jejich kamaráda. Poté jdou zavzpomínat na staré, dobré časy, kdy ještě byli dětmi a hráli si v bunkru na stromě. Tam náhodou objeví plány připravovaného výletu a mapu ztraceného pokladu. Tuto vyjížďku pro ně připravoval jejich zesnulý kamarád, nicméně se mu to už nepodařilo zrealizovat. Tak se kluci dohodnou, že by mohli na jeho počest výpravu uspořádat. Doplánují cestu, dokreslí mapu, seženou jídlo, auto a vyráží... Jenomže poklad leží hluboko v nepřístupné jungli a co víc, nedaleko nelegální pěstírny konopí... To, jestli najdou poklad a vůbec, jestli přežijí zjistíte, pokud tuto komedii zkouknete. Podle mého názoru je to pěkný rodinný film, u kterého se i zasmějete. Lze ho vřele doporučit a na stupnici od 1 do 10 má u mě krásných 9,5... Pěknou podívanou!

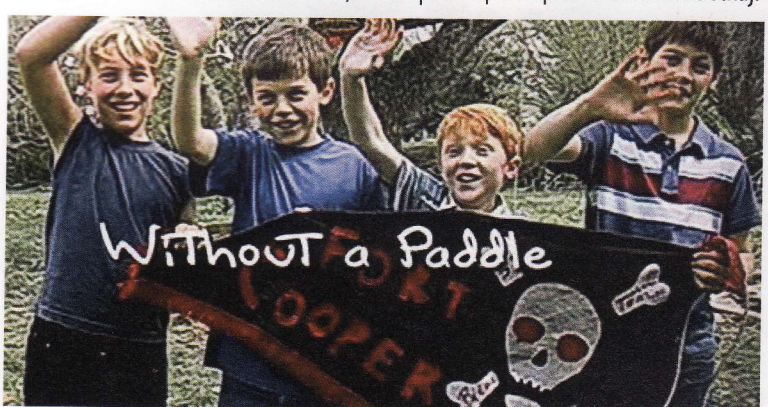

Nekecej a pádluj (Without a paddle). *Obrázek výše je z obalu DVD tohoto filmu.*

Vojtěch Bakaj (8.B)

Představujeme vám tři tak trochu větší rybičky

Zabýváte se akvaristikou? Ano? No to je úžasné! A máte také ty různobarevné rybičky všech velikostí? Od těch nejmenších až po ty největší? Přesněji od těch nejmenších po ty menší? Protože ty největší rybky by se vám patrně do domu nevešly... My jsme pro vás připravili profily třech největších velikánů.

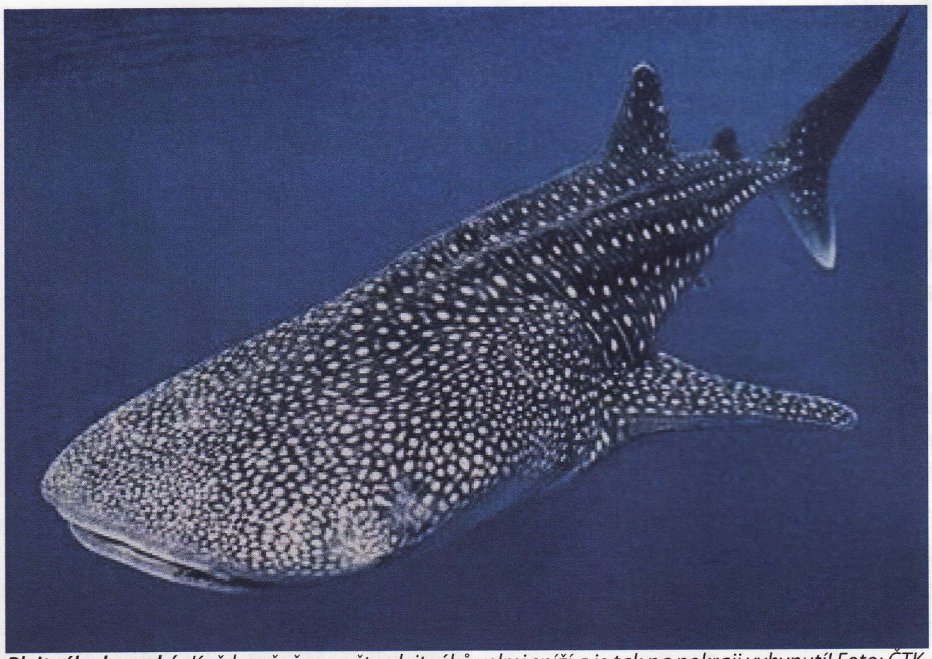

Plejtvák obrovský. *Každoročně se počty plejtváků velmi sníží a je tak na pokraji vyhynutí! Foto: ČTK*

Žralok bílý - *známá hvězda z filmu Čelisti*

Žralok bílý neboli lidožravý je největším a nejnebezpečnějším dravým žralokem světa. Útocí na tuleně ,delfíny a nepohrdne jakýmkoli zbytkem včetně uhynulých velryb či lodních odpadků.Je o něm známo že napadá menší čluny,do kterých kouše nebo naráží čenichem,dokud se nepotopí.Vzhledem ke své nechvalné pověsti je vysoce ceněn mezi lovci a sběrateli suvenýrů,kteří se zajímají o jeho zuby a čelisti.V důsledku toho je dnes žralok vysoce vzácný.Najdeme ho ve všech teplých moří na světě.Dorůstá délky až 8m.Zuby tohoto žraloka mohou být dlouhé ažb6cm.

Žralok obrovský - *cení zuby, ale nekouše*

Neuvěřitelně velký žralok,který je dnes zároveň největší parybou. Dosahuje hmotnosti až 20 tun.Vzdálenost mezi špickami ocasní ploutve činí 2,5m a tlama je tak velká,že by se do ní napříč vešel potápěč.Naštěstí se tento obrovitý tvor o lidi nezajímá,protože se živí výhradně planktonem nebo drobnými rybkami.Krouží blízko u hladiny a polyká obrovské množství vody a procezuje potravu přes žábry.Někdy se žralok obrovský srazí s lodí,ale většinou ho lze málokdy spatřit. O jeho vývoji víme jen málo,protože se zřídka podaří mláďata zahlédnout. Žije v teplých mořích.

Plejtvák obrovský - *jako "malá" cisterna*

Je největším živočichem žijící na naší planetě. Někteří váží přes 150tun-dvakrát více než nejtěžší dinosauři.Plejtváci mají obrovskou tlamu několika stovkami kostic ,visícími z horní čelisti.Jakmile naberou vodu,drobní živočichové sen zachytí na kosticích .Samice po dosažení věku deseti let každé dva nebo tři roky přivádějí na svět jedno mládě.Na počátku 20.století se stavy

Pavlína Janíčková (7.B)

Školní časopis Puzzle je v kraji nejlepší!

V havlíčkobrodské Staré radnici byly dne 19. dubna vyhlášeny výsledky soutěže školních časopisů z Vysočiny. Soutěž hodnotí a oceňuje periodické i neperiodické publikace, které vydávají žáci základních a středních škol. Náš časopis, určený pro druhý stupeň Základní školy v Třešti, soutěžil v kategorii Školní časopis ZŠ a SŠ v tištěné formě.

Jsme velmi rádi, že časopis Puzzle, vycházející prvním rokem, v nemalé konkurenci obsadil vynikající první místo. V listopadu se zúčastníme ještě celorepublikového kola...

Petr Kroupa (9.A)

Redakční rada Puzzlíků. *Zleva: Nešpor, Janíčková, Zelinková, Havlíčková, Přechová, Bakaj, Šalanda, Kroupa, Pražský, Mezera a Kouba. Chybí Hamerník, který byl v té době v nemocnici. Foto: Ivan Novák*

V osmičkách řádil Nezval

Byl jednou jeden pán a ten se jmenoval Vítězslav Nezval. Byl český spisovatel a my ho samozřejmě nesmíme opomenout v hodinách literatury. A proto jsme dostali úkol zahrát si na Nezvala a napsat krátkou básničku na jedno písmeno z abecedy právě jako on. Jak to dopadlo, posuďte sami...

Na písmeno W (Nikola Kühtreiberová):
Jedno Vé vždy s druhým chodí,
protože se k sobě hodí.
Dvojité Wé bývá vzácné,
sice zvláštní, ale krásné!

Na písmeno D (Pavel Šalanda):
D – to se dobře má,
každý den se krmívá,
má obrovské břicho,
kde jí, tam je ticho.

Na písmeno L (Lucie Zelinková):
Kličky, háčky, přesmyčky,
nevím, jak se dostat ven,
z téhle velké osmičky,
honem mapu vem!

Na písmeno Y (Anna Šebková):
Ypsilon je jako prak,
přidej oblouk je to drak.
Ypsilon má jednu nožku,
v diktátech se plete trošku.

Na písmeno F (Lucie Havlíčková):
F stojí jako ukazatel,
abych nespletl si cestu.
Někdy kolem něj proletí datel,
a na sobě má černou vestu.

Na písmeno O (Lucie Masláková)
Pro někoho místnost, ze které nelze ven,
anebo kouzelný prstýnek, který splní sen.
Pytlákova past, do které se chytí oběť,
kolo patřící autu, bez něhož nelze odjet.

sepsala: Lucie Havlíčková (8.B)

Noc s Andersenem

Z pátku 3. na sobotu 4. dubna se konala na mnohých školách nebo knihovnách Noc s Andersenem. Přesněji se naše škola již po třetí zařadila mezi dalších 840 spacích míst s celkovým počtem účastníků převyšujícím 35 000. V třešťské základce přenocovalo pod dohledem několika paní učitelek (přesněji Marie Šťastné, Anny Kubálkové, Aleny Tejklové a Jany Hochmannové) 26 druháků a jejich 10 starších spolužáků, kteří se starali o technickou stránku akce, v krátkosti jmenujme např. kameramany a fotografy Leoše Tejkla, Petra Kroupu a Jiřího Mezeru. Noc s Andersenem představuje spaní v knihovně se zajímavým programem, spoustou her a dalších aktivit. Letos je to již úctyhodných 204 let od narození H. Ch. Andersena.

Třešťská Noc s Andersenem začala v pět hodin odpoledne. Děti se po rozloučení s rodiči nahrnuly do školy s neobvyklou radostí, která se u větších dětí jen tak nevidí... Ihned ze začátku přišel duch Hanse Christiana Andersena. Poté si děti malovaly trička s medvídky a mezitím byla taneční show. Následoval předkrm, sponzoři akce darovali vynikající pizzu. Poté přišel pan ředitel Václav Trnka, který stejně jako každý rok, přečetl dětem pohádku a poté se do školy podíval i kouzelník, z kterého byly děti doslova v údivu. Další činností byla „baterkovaná", což je vpodstatě večerní procházka s baterkami,

Noc s Andersenem. *Pan ředitel dětem předčítá pohádku na dobrou noc. Foto: Jiří Mezera (9.B)*

během níž pořadatelé schovali poklad ve škole a udělali stezku odvahy, kterou děti po příchodu z procházky absolvovaly. Někteří měli s hledáním menší problémy, ale nakonec všichni stezku překonali. Nakonec se přečetla poslední pohádka a šlo se spát.

V sobotu děti vstávaly vcelku brzy, již o půl sedmé byly vzhůru. Sbalili si spacáky, nasnídali se a šli se podívat na krátké video. *"Filmeček je očividně pobavil. Asi se jim líbí, když vidí sami sebe."* říká jeden z pořadatelů akce. Nakonec byly uděleny diplomy a poděkování. Každý účastník dostal malý dárek od sponzorů a děti byly vyslány domů na oběd.

Závěrem ještě zmíníme, že se při sbírce na dětský hospic v Malejovicích vybralo 1 550,- Kč. Akce se zdařila, všichni se pobavili a určitě budou s radostí vzpomínat.

Leoš Tejkl, Petr Kroupa (9.A),

Ufo navštívilo naši pětitisícovou Třešť

Při odpoledním třídění fotografií z letošní povedené Školní akademie se nám poštěstilo spatřit z okna v infocentru, vyhlížejícího na ulici Josefa Hory, přesněji pak na minikrámek s cukrovinkami, cosi, co vypadalo jako černý létající mimozemský talíř, chcete-li UFO.

Plastelína vypadající jako UFO na okně v infoši.

Přesvědčit se můžete sami na přiložené fotografii. Záhadný objekt se nachází v levém horním rohu. *"Napiš tam taky, že to není žádná sprostá fotomontáž!"* zdůrazňoval při tvorbě článku Jirka. Po opadnutí prvotního úžasu jsme zjistili, že se předmět nenachází ve vzduchu před školou ale je přilepen na okně. Jednalo se o důkladně zpracovanou tmavomodrou hmotu. Až bližší analýza propiskou dokázala, že to není nic mimozemského, ale obyčejná plastelína. Proto prosíme žáky, kteří s tímto žertíkem mají co dočinění, aby už nic podobného příště v žádném případě nezkoušeli. A naše hodné pani uklizečky o prominutí zapatlaného okna.

Petr Kroupa (9.A), Jiří Mezera (9.B)

Profil sportovce: Honza Vrátil ze 7.B

Stejně tak, jako vždy, jsme pro vás, naše čtenáře připravili i do tohoto čísla rubriku Profil sportovce, ve které pokaždé vyzpovídáme některého ze známých sportovců naší školy...

Jakým sportům se věnuješ?

Hodně sportů mě baví, ale závodně se věnuji jen volejbalu, basketbalu a fotbalu... (Ještě taky rybaření, jestli se to tak dá brát...)

Jak ses k němu dostal?

Třeba na tělocviku mě to začalo bavit a proto to dál provozuji...

Máš nějaké úspěchy?

Nejstarší je Hra o postup do vyšší soutěže v přípravce (fotbal). Minulý rok sem doběhl 1. v Přespolním běhu v Jihlavě (okres). A nejčerstvější je 2. místo v Běhu v Novém městě na Moravě... Jinak se "docela" dobře umisťuji na školních olympiádách.

Celoživotní přání?

Nevím co by si měl kluk mého věku přát, snad být super hrdina... (smích) Chtěl bych se věnovat nějakému sportu bez zranění a být v něm dobrý...

Oblíbená barva?

Jé, já nevím, často nosím třeba bílou mikinu... Takže bych řekl, že bílá...

Nejoblíbenější jídlo?

Rád si dávám smažený sýr s hranolkami a tatarskou omáčkou. To je prostě moje...

Preferovaná barva?

Bílá? Jo, bílá... Často nosím bílé oblečení.

Jakou muziku posloucháš?

Nemám vyhraněný hudební styl. Tedä, aspoň si to myslím, protože nejvíce poslouchám rádio. A protože by ses mě určitě za chvíli zeptal jaký, tak to řeknu hned - Hitrádio Vysočina, Impuls.

Oblíbené letní období?

Myslím, že léto, jo, je to léto. Protože se dá venku úžasně sportovat...

Matouš Hamerník (7.B)

TAKTIK - *Matematická korespondenční soutěž*

Třicet žáků druhého stupně se v říjnu zapojilo do celorepublikové matematické soutěžě TAKTIK / www.seminar-taktik.cz /.

Každý účastník zaplatil registrační poplatek 90-180 Kč, podle toho, zda pracoval sám nebo ve skupině / po 2, po 3 /. Soutěž měla 4 série, které žáci postupně řešili. Kategorie byly po ročnících / 6., 7., 8.-9. /.

Naši soutěžící se v konkurenci 38 škol rozhodně neztratili.

Nejlepší šesťáci obsadili 12. místo / Jelínková Lenka a Marešová Petra – 6.A / z 50 skupin.

Nejlepší osmáci skončili na 9. místě / Kolářová Adéla a Mikešová Lenka – 8.A / ze 115 skupin. Ale i ostatní osmáci a 1 deváťák obsadili pěkná místa: 12., 13., 16. místo. Nejlépe si ale vedli zástupci 7. ročníků. Z 92 skupin obsadila děvčata ze 7.C / Křížová Iva, Pavlíčková Veronika a Tomanová Zuzana / celkově 1. místo.

Dále Nikolas Novák / 7.B / 9. m. a Markéta Němcová / 7.B /10. místo. Další umístění v této kategorii: 13., 16. místo. Naše škola se z celkového počtu 38 škol umístila na 9. místě.

Všem zúčastněným děkujeme za reprezentaci školy.

Vítězům moc blahopřejeme a přejeme mnoho dalších úspěchů, třeba již v příštím kole této soutěže.

Mgr. Pavla Lacinová

Modern Talking

Pojďte se společně s námi podívat na zoubek, ve své době, úspěšné hudební skupině. Pojďte poodhalit historii projektu Modern Talking...

Byla to německá hudební skupina, která vznikla v roce 1984. Tvořili ji pouze dva členové - Dieter Bohlen a Tomas Anders (vlastním jménem Bernd Weidung). Dieter byl zároveň zpěvákem, skladatelem, textařem a producentem. Jeho kolega Tomas Anders pouze zpíval.

Prvním velkým úspěchem skupiny Modern Talking byla píseň s názvem „You're My Heart, You're My Soul". Poté následovaly slavné diskotékové hity s chytlavou melodií jako např. „You Can Win If You Want", „Cheri Cheri Lady", nebo známý „Brother Louie"... Po prvních úspěších se však objevily i první rozpory, za kterými prý stála Andersova manželka. V roce 1987 se skupina rozpadla. V letech 1998 až 2003 se dali opět dohromady. Modern talking natočili znovu staré hity, přidali řadu nových písniček a vydali nekolik alb. Poslední nese příznačný název The Final Album s podtitulem The Ultimate Best Of. Jde o kompilaci jejich předchozích největších hitů. Od roku 2003 se opět věnují pouze svým sólovým dráhám.

Petr Kroupa, zdroj: wikipedie.org

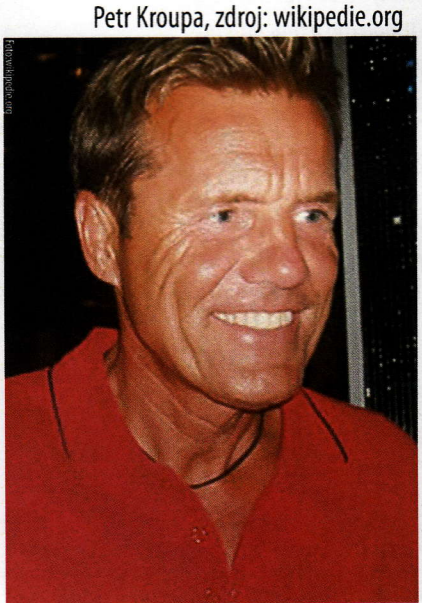

***Dieter Bohlen.** "Tahoun" Modern Talking...*

I zdravé jídlo může vypadat hezky...

O tom se přesvědčili žáci 8. ročníku ve středu 6. května. Nebudu vám tady dlouze vypisovat, že předcházely besedy o zdravé výživě, ochutnávka jogurtů a beseda o anorexii a bulimii, protože koho to opravdu zajímá, tak si to někde najde.

O zdravém jídle jsme se opravdu hodně dozvěděli na SOU a SOŠ Třešť, kde nám žáci z oboru kuchař – číšník ukuchtili čočkovou polévku s jogurtem, dušenou tresku a ovocno-zeleninový salát s jogurtem. Z ovoce a zeleniny vyrobili různá zvířátka a dekorace, které v nás následně mizely. Moc vám děkujeme za vynikající zdravou svačinku!

No, a abych vás nepřipravila o alespoň část besedy, tak jsem z propagačního letáku vypsala pár zajímavostí, takových perliček.

Tak na příklad, víte, že...

...jablka by se měla jíst celá neloupaná, protože právě pod slupkou se ukrývá nejvíce cenných látek?

...rajčata mají nízkou energetickou hodnotu a kromě vitamínů a minerálů jsou také bohatá na antioxidanty?

...švestky umí vázat nadbytečné tukové látky ve střevech a podporují vylučování cholesterolu z organismu?

...červené papriky obsahují až třikrát více vitaminu C než pomeranče o stejné váze?

...okurka je ideální dietní potravou, která zasytí a přitom má minimum kalorií?

...broskve povzbuzují vylučování zažívacích šťáv a pomáhají při čištění těla?

...je důležitá pestrá strava? Měla by obsahovat hodně masa, ovoce a také zeleniny.

Lucie Havlíčková (8.B)

I zdravé jídlo může vypadat hezky. Při stravování je třeba dbát na pestrost stravy. Foto: www.greenstreet.com

A jestli hledáte inspiraci na svačinu nebo třeba do pracovních činností, respektive vaření, tak je tu ještě recept od kuchařů z SOU a SOŠ Třešť.

Vynikající recept na zeleninový salát s jogurtem

Co potřebuješ:
- 300g jablek
- 450g sterilovaného celeru
- 225g červené řepy
- 150g hlávkového salátu
- 300g bílého jogurtu
- 75g citronové šťávy
- 15g cukru moučka
- 150g šlehačky
- 75g vlašských ořechů

Postup: Připravená jablka oloupeme, zbavíme jádřinců, nakrájíme je na kostičky a promícháme s citronovou šťávou. Přidáme kostičky celeru, červené řepy, opraný a okapaný hlávkový salát pokrájený na menší kousky. Vše spojíme s jogurtem a ušlehanou šlehačkou. Podle libosti dochutíme cukrem a zlehka vmícháme nahrubo nasekaná vlašská jádra. Servírujeme vychlazené v misce.

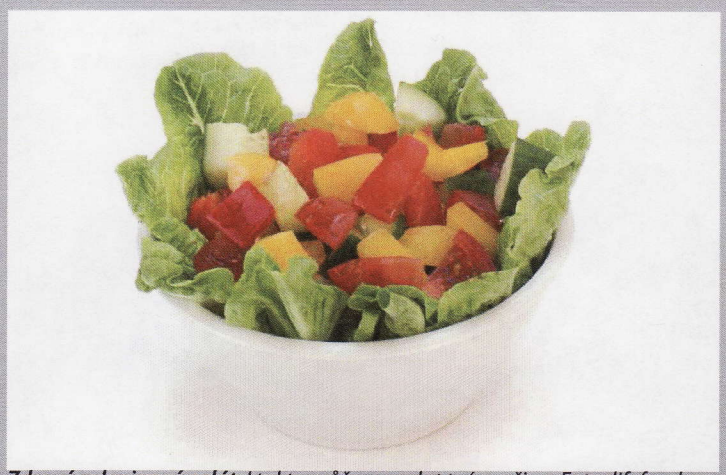

Zdravý zeleninový salát. *I takto může vypadat tvá svačina. Foto: lifefood.cz*

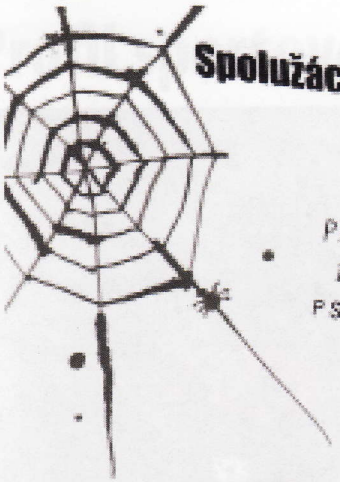

Spolužáci se k tobě chovají nepřátelsky, ubližují ti a ty nevíš, jak dál?

Víš o někom, kdo je šikanován, a je ti ho líto?

- PŘEKONEJ STRACH A ZAJDI ZA UČITELEM, KTERÉMU DŮVĚŘUJEŠ (ŠKOLNÍM METODIKEM PREVENCE, ŠKOLNÍM PSYCHOLOGEM, VÝCHOVNÝM PORADCEM)

Co je to šikanování?

Za šikanování se považuje to, když jeden nebo více žáků úmyslně, většinou opakovaně ubližuje druhým. Znamená to, že ti někdo, komu se nemůžeš ubránit, dělá, co ti je nepříjemné, co tě ponižuje, nebo to prostě bolí. Strká do tebe, nadává ti, schovává ti věci. Ale může ti znepříjemňovat život i jinak. Pomlouvá tě, intrikuje proti tobě, navádí spolužáky, aby s tebou nemluvili a nevšímali si tě.

Později se otravování života stupňuje a zdokonaluje. Nastupuje fyzické násilí (bití, krádeže a poškozování věcí). Šikanování je vážná věc v řadě případů bývá trestným činem.

Proč bývá člověk šikanován ?

Není to proto, že by byl špatný, nebo proto, že by si to nějak zasloužil. Chyba není v něm, ale ve špatných vztazích mezi některými spolužáky. Převládá v nich bezohlednost a násilí.

Jak se můžeš bránit ?

Když se ptali jednoho zoufalého žáka, proč o svém trápení neřekl rodičům, odpověděl: „Já nevím, když přijdu domů, tak se na to snažím nemyslet. A doufám, že už to bude lepší." Myslet si, že to bude lepší je omyl. Nikomu nic neříct, je strkání hlavy do písku, které situaci jenom zhoršuje. Nevzdávejte to a udělej následující:

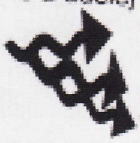

Obrať se na učitele, kterému důvěřuješ. Může ti skutečně pomoci, bude ti věřit a neprozradí tě.

Svěř se svým rodičům.

V případě, že nenajdeš odvahu říct to ani svým rodičům, zavolej na pražskou Linku bezpečí, telefon **800 155 555** nebo **116 111** . Bezplatně můžeš telefonovat z celé republiky. Nepotřebuješ k tomu peníze, ani telefonní kartu. Tito lidé ti budou věřit, protože nejsi sám, komu se něco podobného děje.

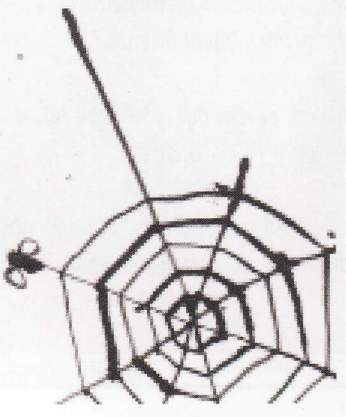

© Matouš Hamerník